

Liahona

**Garant for en
bedre pagt,
s. 2.**

**Musikmagere
fra Manitoba i
Canada, s. 18.**

Res
Book Area
M205.5
D186 DAN
2003
Sep

Liahona

PÅ OMSLAGET

Forsiden: *Kristus og den samaritanske kvinde*, af Carl Bloch, gengivet med tilladelse fra Nationalhistorisk museum ved Frederiksborg i Hillerød. Bagsiden: *Kristus beretter lignelsen om den barmhjertige samaritaner*, af Robert T. Barrett.

LILLE LIAHONAS FORSIDE
Illustration: Mark W. Robison.

ARTIKLER

- 2 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Garant for en bedre pagt
Præsident James E. Faust
- 10 Undervis ved tro *Ældste Robert D. Hales*
- 25 Besøgslærerindebudskabet: Bered dig på at modtage personlig åbenbaring
- 30 Vi fandt bedstefar Pablo *Raquel Pedraza de Brosio*
- 32 Jesu lignelser: Daglejerne *Ældste Henry F. Acebedo*
- 36 De tidlige apostles ord: Kirken opbygges
Ældste Richard J. Maynes
- 40 Sidste dages hellige røster
Min fars tapperhedsmedalje *Emmanuel Fleckinger*
Min datters bøn *Kari Ann Rasmussen*
Fred gennem tilgivelse *Navnet tilbageholdt*
Et kompas i tågen *Lin Tsung-Ting*
- 44 Selv den mindste *Victor Guillermo Chauca Rivera*
- 48 Sådan anvender du *Liahona* for september 2003

ISÆR FOR UNGE

- 7 Plakat: Vær et stærkt led
- 8 En ren formue *Ældste D. Rex Gerratt*
- 18 Node for node for node *Shanna Ghaznavi*
- 22 Med kærlighed *Stefania Postiglione*
- 24 Idéløste: Få mest muligt ud af GUF
- 26 Det korteste strå *Chad Morris*
- 47 Vidste du det?

LILLE LIAHONA

- 2 Vi lytter til profetens røst: Spor i sneen
Præsident Thomas S. Monson
- 4 Fællestid: Gør det rette *Vicki F. Matsumori*
- 6 En lærers omsorg *Tamra Flake Kriser*
- 8 Over hele verden *Jan Pinborough*
- 10 Historier fra Det Nye Testamente: Ugudelige mænd slår Stefanus ihjel; Paulus hører om Jesus
- 14 Fra ven til ven: Vi skal til Primary
Ældste Robert R. Steuer
- 16 Tempelkort

SE »UNDERVIS MED TRO«, S. 10

SE »SPOR I SNEEN«, S. 12

September 2003 152. Nummer 9
LIAHONA 23989 110
Jagu Kruti Kirka of Sidste Dages Hellige officielle hidskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolv Kvorum: Boyd K. Packter, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander

Vejledere: Monte J. Brough, J. Kent Jolley, W. Rolfe Kerr, Stephen A. Wast

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Victor D. Cove

Grafisk leder: Allan R. Laybarg

Chefredaktør: Richard M. Romney

Redaktører: Marvin K. Gardner, Vivian Paulsen, Don L. Searle
Redaktion: Callette Nebeker Aune, Susan Barrett, Ryan Carr, Linda Stehle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Sherona Ghaznavi, Jenifer L. Greenwood, Lisa Ann Jackson, Corrie Kastrup, Melvin Luovin, Sally J. Oskari, Adam C. Olson, Judith M. Peltier, Jonathan H. Stephenson, Rebecca M. Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBergh, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica Weeks

Ledende Art Director: M. M. Kawasaki

Art Directors: J. Scott Knudsen, Scott Van Kampen

Produktionledere: Jane Ann Peters

Design og produktion: Kelli Allen-Pratt, Fay P. Andrus, C. Kimball Bort, Howard Brown, Thomas S. Child, Raginold J. Christensen, Brent Christison, Kerry Lynn C. Herrin, Kathleen Howard, Denise Kirby, Todd R. Peterson, Randall J. Paxton, Mark W. Robison, Brad Terrell, Kari A. Todd, Claudie E. Warner

Markedsføringsleder: Larry Hillier

Trykchef: Craig K. Seagrove

Distributionschef: Kris J. Christensen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Boruss Allé 128, 1. th., DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkenes: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din fidskri/skræpprepræsentant eller direkte til Servicokontoret i Göteborg, Ulfenåsgatan 24, S-412 83 Göteborg; Tlf 0046-31 77 88 976, Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsendt manuskripter og spørgsmål til Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; eller med e-mail til en-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder skompass eller vjervejvis) udgives på albansk, armenisk, bulgarsk, cambodiansk, cubansk, dansk, engelsk, estisk, filippinsk, fransk, haitisk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, koreansk, kinesisk, kroatisk, letisk, litauisk, malagassisk, marshallspøget, mongolsk, norsk, polsk, portugalsk, rumænsk, russisk, serbisk, simpelsk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tchitsk, tamilsk, telugu, thai, tysk, vietnamsk, hongk, ukrainsk, ungarsk og vietnamsk. (Antal numre pr. år varierer fra sprag til sprag.)

© 2003 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

For readers in the United States and Canada:

September 2003 Vol. 152 No. 9, LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable taxes. Periodicals postage paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty-day notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information Publication Agreement #401017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26348, Salt Lake City, UT 84126-0348.

KLIP OG LÆS I LIAHONA

Liahona har været mig en stor hjælp.

Det har lært mig meget, og jeg elsker den levende profets ord.

Lille Liahona giver mig masser af ideer, som jeg kan bruge, når jeg underviser mine børn om evangeliet ved familiefætre. Det materiale, som findes i den sektion, er fremragende. Men jeg er meget ked af, at når jeg klipper nogle af spillene eller aktiviteterne ud, så ødelægges jeg en historie eller et billede, som jeg kunne have benyttet ved en anden lejlighed. Jeg ville meget gerne kunne benytte dette materiale, uden at beskædige den efterfølgende eller fongående side.

Magdalena Velázquez de Cervantes, Frontera Ward,

Ciudad Juárez, Nordre Stav i Mexico

Redaktørens bemærkning: Det er

noget, vi ofte bærer, og vi forstår godt, at det kan være irriterende at klippe i en historie eller artikel. Men hvis vi skulle udforme bormesektionen på en sådan måde, at der ikke skete noget ved at klippe i artiklerne, så måtte vi efterlade nogle af de 16 bormesider blanke. Frem for at gøre dette har vi udformet bladet sådan, at det gør mindst muligt skade. I nogle områder kan læserne fotokopiere spillet eller aktiviteten og klippe i kopien i stedet for i originalen.

TAKNEMLIG HILSEN FRA RUSLAND

Vi vil meget gerne udtrykke vores taknemlighed for de fuldtidsmissionærer, som tjener i vores gren. I de sidste to år er vores by blevet velsignet af disse ældere og støttere. De har forladt deres trygge hjem, kærlige familier og nære venner for at redde sjæle fra denne verdens onder.

Vi er taknemlige for deres engelsk lektioner, for der er ikke engelsklærere nok i vore skoler og læreanstalter. Vi kan også sige mange venlige ord om missionærernes omsorg for de gamle og de syge på plejehjem og hospitaler. Men deres vigtigste karaktertræk er dog deres inderlige og stærke tro på Jesus Kristus.

Vi vil gerne takke deres mødre og fædre, som har opdraget disse gode og hengivne unge mennesker. Vi er taknemlige for deres hæderlighed og arbejdsiver, for deres interesse og omsorg, for deres venlige hjerter og dygtige hænder, og for deres kærlighed til alle mennesker.

Medlemmer fra Surgut Gren, i missionen i Jekaterinburg i Rusland.

INSPIRATION TIL FORTSAT FREMGANG

Siden jeg vendte hjem fra min mission, har jeg måtte bo langt hjemmefra, fordi jeg studerer. Men selv om jeg bor alene, har jeg noget, der virkelig kan motivere min sjæl, nemlig *Liahona*. Det er en kilde til inspiration til fortsat fremgang i tilværelsen. Det er en opmuntrende røst, og hver dag hjælper det mig til at blive bedre end i dagen før.

Lenin Enrique Colonia Córdova, Pueblo Libre Gren, i Cajamarca Stav i Peru

GARANT FOR EN bedre pagt

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Apostlen Paulus var godt klar over den sindelagsændring, som skulle til for at omstille sig fra Det Gamle Testamente til Det Nye Testamente. Det er en vandrings fra den strenghed, som ligger i lovens bogstav, som blev forkyndt af Moses, til den åndelige vejledning, som findes hos Helligånden.

I sit brev til hebræerne beskriver Paulus denne omstilling: »... [mose]loven førte jo ikke til målet – men der indførtes i stedet noget bedre, nemlig det håb, hvori vi kommer Gud nær ... og dermed er Jesus blevet garant for en bedre pagt« (Hebr 7:19, 22; se også JSO Hebr 7:19-20).

Det er vigtigt, at vi studerer, lærer og efterlever de vanskelige lærdomme, som forkyndtes af Frelseren – »garant [en] for en bedre pagt« – så vores kristne adfærd kan hæve os til et meget højere niveau af åndelighed.

Garant for en bedre pagt

Hvad er en garant? Hvis vi slår op i ordbogen, står der, at en *garant* er en »person, der garanterer eller stiller sikkerhed for noget«,

altså en, der påtager sig en andens gæld eller forsømmelse.¹ Kan Frelseren med sin mission ikke gøre krav på dette?

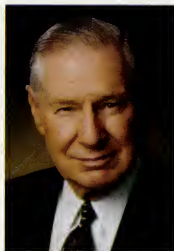
Hvad er da en pagt? For os er en *pagt* en aftale eller overenskomst med Gud. Så Frelseren er i sandhed garant for en bedre pagt med Gud.

Vanskelige lærdomme

Den nye pagt er »en bedre pagt«, fordi et menneskes hensigt bliver en del af det, der gør vore handlinger rigtige eller forkerte. Så vores hensigt om at gøre ondt eller vores ønske om at handle ret bliver et selvstændigt element, som skal betragtes på linje med vore handlinger. Vi får at vide, at vi til dels vil blive dømt ud fra vores hjertes hensigter (se L&P 88:109). Et eksempel på, hvordan vi bliver dømt ud fra vores hensigter, findes i Matthæus:

»I har hørt, at der er sagt: »Du må ikke bryde et ægteskab.«

Men jeg siger jer: Enhver, som kaster et lystent blik på en andens hustru, har allerede begået ægteskabsbrud med hende i sit hjerte« (Matt 5:27-28).

Det er vigtigt, at vi studerer, lærer og efterlever de vanskelige lærdomme, som forkyndtes af Frelseren i den nye pagt, så vores kristne adfærd kan hæve os til et meget højere niveau af åndelighed.

Denne nye pagt er en vanskelig lære.

Den gamle engelske sædvaneret var meget stiv og vanskelig at administrere, så for at opnå større retfærdighed indførte man billighedsretten. Et af mine yndlingscitatere fra denne lov lyder: »Loven sikrer, at retfærdigheden sker fyldest.« Det Nye Testamente fører begrebet lov endnu videre. Vi bliver ikke alene dømt ud fra det, som vi har gjort, men også det, vi burde have gjort i en given situation.

En højere lov

Meget af ånden i den nye pagts højere lov findes i Bjergprædikenen. Her fortæller Jesus, at hans lov fordrer, at man forsoner sig med andre, før man kommer til ham:

»Når du derfor bringer din gave til alteret og dér kommer i tanker om, at din broder har noget imod dig,

så lad din gave blive ved alteret og gå først hen og forlig dig med din broder; så kan du komme og bringe din gave« (Matt 5:23-24).

Et andet eksempel på denne vanskeligere lære findes i disse vers, hvori vi forbydes at sværge:

»I har også hørt, at der er sagt til de gamle: »Du må ikke sværge falsk,« og: »Du skal holde, hvad du har svoret Herren.«

Men jeg siger jer: I må slet ikke sværge ...

Men i jeres tale skal et ja være et ja og et nej være et nej. Hvad der er ud over det, er af det onde« (Matt 5:33-34, 37).

Den tekst, som følger derefter, rummer mere af den nye pagts vanskeligere lære:

»... I [må ikke] sætte jer til modværge mod den, der vil jer noget ondt. Men slår nogen dig på din højre kind, så vend også den anden til.

Og vil nogen ved rettens hjælp tage din kjortel, så lad ham også få kappen ...

I har hørt, at der er sagt: »Du skal elske din næste og hade din fjende.«

Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer« (Matt 5:39-40, 43-44).

I Det Nye Testamente forkynder Frelseren en ny og højere form for bøn. Den er ganske enkel og ukompliceret.

»Når I beder, så lad ikke munden løbe, som hedningerne gør, fordi de tror, at de bønnes for deres mange ord.

Dem må I ikke ligne. Jeres fader ved, hvad I trænger til, endnu før I beder ham om det.

Derfor skal I bede således: Vor Fader, du som er i himlene! Helliget blive dit navn,

komme dit rige, ske din vilje som i himlene således også på jorden; giv os i dag vort daglige brød, og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,

og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde. For dit er Riget og magten og æren i evighed! Amen« (Matt 6:7-13).

I Det Nye Testamente forkynder Frelseren også, at vore gode gerninger skal udføres på en bedre måde, nemlig i det skjulte.

lig i det skjulte.

»Når du giver almisse, må din venstre hånd ikke vide, hvad din højre gør,

for at din almisse kan gives i det skjulte. Og din fader, som ser i det skjulte, skal lønne dig« (Matt 6:3-4).

Men den største udfordring, den vanskeligste lære, findes også i Bjergprædikenen: »Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!« (Matt 5:48).

Som »formidler af en ny pagt« fremførte Frelseren en højere lov. Den udfordring, som Jesus gav os, var at udskifte moselovens stive, tekniske »du må ikke« med »den bedre pagts« ånd.

Som »formidler af en ny pagt« (Hebr 9:15) fremførte Frelseren også ægteskabets højere lov. Da nogle farisæere spurgte ham: »Er det tilladt en mand at skille sig fra sin hustru?« (Mark 10:2), svarede han:

»... fra skabelsens begyndelse skabte Gud dem som mand og kvinde.

»Derfor skal en mand forlade sin far og mor og binde sig til sin hustru, og de to skal blive ét kød.« Derfor er de ikke længere to, men ét kød.

Hvad Gud altså har sammenføjet, må et menneske ikke adskille« (Mark 10:6-9).

En kæmpeopgave

Den udfordring, som Jesus gav os, var at udskifte moselovens stive, tekniske »du må ikke« – som de åndeligt umodne israelitter havde måtte leve under – med »den bedre pagts« ånd. Hvordan skulle det gøres? Tiden var knap. Frelseren havde kun tre år. Hvor skulle han begynde? Han måtte begynde med apostlene og den lille skare af disciple, som skulle få ansvaret for at føre værket videre senere.

Præsident J. Reuben Clark jun. (1871-1961), der var rådgiver i Det Første Præsidentskab, beskriver denne udfordring på følgende måde: »Denne opgave omfattede omstødelsen, ja, faktisk forbydelsen, af jødernes ældgamle moselov og indførelsen af Kristi evangelium.«²

Det var vanskeligt for selv Jesu apostle at forstå. Thomas var et eksempel på deres manglende forståelse. Thomas havde ved flere lejligheder hørt Frelseren fortælle om sin forestående død og opstandelse. Men da Thomas fik at vide, at den opstandne Kristus levede, sagde han: »Hvis jeg ikke ser naglemærkerne i hans hænder og stikker min finger i naglemærkerne og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke« (Joh 20:25). Måske kan Thomas tilgives med, at en så storlæet hændelse aldrig havde fundet sted før.

Peters omvendelse til det store princip, at Jesu Kristi evangelium er for alle, er et andet eksempel på den gradvise forståelse. Han havde været øjenvidne, som han sagde i Andet Peters Brev: »For det var ikke udspekulerede

M eget af
ånden i den
nye pagts
bøjere lov findes i
Bjergprædikenen.

fabler, vi byggede på, da vi forkyndte jer vor Herre Jesu Kristi magt og hans komme, men vi havde med egne øjne set Jesu majestæt« (1:16). Hvad havde han været øjenvidne til? Han havde været øjenvidne til hele Frelserens tjenestegerning.

Efter Kristi møde med samaritaneren ved Jakobsbrønden, havde Peter set Frelseren tage imod samaritanere, som var foragtet af jøderne (se Joh 4). Men da Peter så et syn og hørte Herrens røst sige: »Hvad Gud har erklæret for rent, må du ikke kalde vanhelligt« (ApG 10:15), blev han fuldstændig forvirret. Da Peter endelig var omvendt til denne lære og havde modtaget en åndelig bekræftelse af den, »tog [han] til orde og sagde: »Nu forstår jeg, at Gud ikke gør forskel på nogen, men at han i et hvilket som helst folk tager imod den, der frygter ham og øver retfærdighed« (ApG 10:34-35).

Med tiden fik apostlene en forståelse af den »bedre pagt« og antog den. Vi er dybt taknemlige for deres udtalelser som øjenvidner til Jesu majestæt. De danner en del af grundlaget for vores tro på den højere lov, som Frelseren forkyndte.

Det styrker os at læse apostlenes vidnesbyrd om, at Jesus faktisk er Kristus. Disse vidnesbyrd er også »garant for en bedre pagt«. Efter den store prædiken om livets brød, hvor Frelseren gjorde det klart for dem, der lige var blevet bispist med brød og fisk, at han og hans lære var livets brød, skrev Johannes for eksempel:

»Efter dette var der mange af hans disciple, der forlod ham, og de fulgtes ikke mere med ham.

Jesus spurgte da de tolv: »Vil I også gå jeres vej?»

Simon Peter svarede ham: »Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord,

og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige« (Joh 6:66-69).

Men de mirakler, som Frelseren udførte, og de vidnesbyrd, som blev aflagt af dem, der så og hørte det hele, virkede langt fra overbevisende på alle. Det skyldes måske, at et vidnesbyrd er en meget personlig åndelig overbevisning.

Vores udfordring i dag

Den nye pagt er en »bedre pagt«, fordi så meget overlades til hjertets og sindets hensigter og Helligåndens tilskyndelser. Denne forædling af sjælen er en del af den solide stålkonstruktion, som udgøres af et personligt vidnesbyrd om Jesus Kristus. Hvis Helligåndens kraft ikke vidner for hjertet og sindet, kan der ikke findes noget vidnesbyrd.

Lad os studere, lære og efterleve de vanskelige lærdomme, som forkyndtes af Frelseren i den nye pagt, så vores kristne adfærd kan hæve os til et meget højere niveau af åndelighed. ■

NOTER

1. Politikens retskrivnings- og betydningsordbog, 1994.
2. *Why the King James Version?* 1956, s. 51.

FORSLAG TIL SAMTALEMENER FOR HJEMMELÆRERNE

Forbered dig under bøn på at fremlægge dette budskab på en måde, som opmuntrer den familie, du besøger, til at deltage aktivt. Her er nogle få eksempler:

1. Bed familiens medlemmer om at nævne nogle af de bud, som de synes er sværest at overholde. Læs et par af de vanskeligere og højere lærdomme, som præsident Faust nævner, og tal om, hvorfor hver af dem kan være vanskelig at efterleve. Læs og drøft de to sidste afsnit. Bær dit vidnesbyrd om Frelserens lærdomme i Det Nye Testamente.

2. Vis en Bibel frem og bed familiens medlemmer om at fortælle om deres tanker eller følelser omkring Det Nye og Det Gamle Testamente. Spørg dem, hvilke forskelle, de mener, at der er på de to bøger. Læs de tre første afsnit af dette budskab. Forklar nogle af præsident Fausts synspunkter på, hvorfor den nye pagt er en »bedre pagt«. Fremvis et billede af Jesus Kristus og udtryk din taknemlighed for den nye pagt.

VÆR ET STÆRKT LED

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY GAV
OS DETTE RÅD: »VÆR IKKE ET SVAGT LED I DIN
SLÆGTSKÆDE.« DIN TROFASTHED MOD EVANGELIET
STYRKER DIN FAMILIE. (SE »VORES ARV«,
LIAHONA, JANUAR 2000, S. 36).

EN REN FORMUE

ÆLDSTE D. REX GERRATT
De Halvfjærs

Når man får øje på en ti dollarsedel, så ved man aldrig, hvor meget den er værd.

En dag da jeg var 13 eller 14 år gammel, gik jeg hen til en købmandsforretning, som lå et par gader fra min skole. Butikken havde den lækreste is, og mine klassekammerater og jeg gik tit derhen i spiseafkvarteret for at købe isvafler.

En dag, da vi havde fået vores isvafler, kiggede jeg ned på gulvet og fik øje på en ti dollarsedel, som lå ved mine fødder. For 50 år siden var ti amerikanske dollars mange penge for en ung mand. Satan forsøgte at friste mig med: »Tænk hvad du kunne få for de ti dollars.«

Men takket være mine forældres opdragelse lyttede jeg ikke til det. Jeg gik hen til kassedamen med pengene og sagde, at jeg havde fundet dem på gulvet. Hun sagde: »Du er sandelig en ærlig, ung mand. Lad mig lige skrive dit navn på sedlen, så hvis ingen gør krav på de ti dollars, skal jeg nok sørge for, at du får dem.«

Jeg gav hende sedlen. Samme eftermiddag kom en ung mand ind og spurgte, om hun havde set en ti dollarsedel. Hun svarede: »Ja, og her er navnet på den fyr, der fandt den.«

Drengen opsøgte mig for at sige tak, og vi blev rigtig gode venner.

Men det er kun historiens begyndelse. På grund af vores venskab, og fordi han syntes om mig, præsenterede han mig for sin familie. Da børnene i familien voksede op og blev gift, blev jeg også en ven af deres familier. Og igennem min levetid har jeg været nær ven af 10-12 familier takket være den ti dollarsedel. Jeg har besøgt dem i deres hjem. Som biskop har jeg interviewet nogle af deres børn. Jeg er blevet inviteret til tempelvielser og andre familiebegivenheder i gennem de sidste 50 år. Jeg har haft dejlige venskaber, ikke blot med børnene, men også med deres forældre, i al den tid. De er en pragtfuld familie.

Jeg er taknemlig for, at jeg ikke lod mig friste til at beholde den ti dollarsedel, fordi min dejlige far og mor havde lært mig at være ærlig. Jeg er taknemlig for de velsignelser, som jeg har opnået ved at være ærlig – ærlighed har åbnet mange døre. Det er dejligt at kunne se folk i øjnene og sige: »Jeg har altid bestrebt mig på at være ærlig.«

Jeg har talt med mine egne ni børn om ærlighed. Jeg har sagt, at når man får øje på en ti-dollarsedel, så ved man aldrig, hvor meget den er værd. Den har en påtrykt værdi, men mit venskab med den familie er mere værd end en hel formue. De er en stor velsignelse for mig. ■

VANILLA
STRAWBERRY
CHOCOLATE

HOLLIS

1

Undervis ved tro

Selv om Abinadi underviste ved Ånden, rørte det ikke kong Noa, men Alma blev omvendt. Jeg lover jer, at når I underviser og vidner ved Ånden, når I dem, som er rede til at blive undervist.

Når vi underviser unge ved Ånden, røres hjerter, og det påvirker deres liv.

ÆLDSTE ROBERT D. HALES
De Tolv Apostles Kvorum

Lærernes ansvar i hjemmet og i kirken er mange og for at kunne imødekomme disse ansvar, må lærerne først stræbe efter personlig retskaffenhed. Som lærere og forældre til unge må vi leve på en sådan måde, at vi hele tiden har Ånden hos os. Hvis vi lever værdigt, vil Ånden altid være hos os. Og så kan vi undervise ved Ånden. Når vi underviser ved Ånden, vil de unge være i stand til at føle det og modtage ved Ånden. Hjerter bliver rørt og liv påvirket.

I husker beretningen som er fortalt i Mosiahs Bog om Abinadi, der stod bundet foran den gudløse kong Noa. Abinadi underviste med stærk åndelig overbevisning. Han kom med strenge og specifikke advarsler, mens han dristigt underviste i princippet om omvendelse. Selv om Abinadi underviste ved Ånden, rørte det ikke kong Noa. Men Alma, som var til stede ved hoffet og hørte vidnesbyrdet, blev omvendt (se Mosiah 12:9-17:2). Vi ved ikke altid, hvem vi når, men jeg

lover jer, at når I underviser og vidner ved Ånden, når I dem, som er rede til at blive undervist.

Vi må ikke glemme vigtigheden af tro. At undervise ved Ånden er virkelig en øvelse i tro. I hvert begreb, som vi underviser i, og i alt, hvad vi bærer vidnesbyrd om, må vi stole på Helligånden, så vi kan røre hjertet hos dem, som vi har ansvar for. Vi underviser ved tro; vi underviser ved Ånden; og vi forkynder frimodigt vores vidnesbyrd.

Anvend evangeliske principper

Min bekymring er, at der er en forskel mellem det, som vore unge *ved* om evangeliet i modsætning til det, som de *gør* for at anvende evangeliets principper i deres liv. Det er her, at vi som lærere spiller en meget vigtig rolle.

Vi må som lærere kræve, at vore unge mennesker tænker. Jeg vil aldrig glemme den lektie, som jeg lærte af en søndagsskolelærer, da jeg var 10 år gammel. Til jul fik vi en gave i form af et stort kort, som havde små bøger indeni, hver med en beretning fra Bibelen: David og Goliat, skabelsen og Daniel i løvekulen. Der var en lang serie med dejlige bibelhistorier. Vi læste dem alle derhjemme og kom til klassen forberedte til

at tale om dem. Jeg husker levende disse undervisningsøjeblikke den dag i dag.

Når vi så havde talt om hver enkelt historie, så blev vi stillet spørgsmål som: »Hvad betyder den for jer?«, »Hvad har dette skriftsted [eller denne beretning eller dette princip] at gøre med jeres liv?«, »Hvordan kan I anvende denne lærdom i jeres hjem?«, »Hvad mener I om det?« Jeg har senere erfaret, at når jeg stillede mine egne sønner disse spørgsmål, så begyndte de at efterleve og føle noget for det, som de blev undervist i.

Vi blev bedt om at tænke. Vi ikke blot lærte disse historier. Vi opdagede, hvordan vi kunne anvende dem i vores liv. Min lærer plantede troens sæd og hjalp os med at få det til at vokse i hver enkelt af os.

Vi forkynder evangeliet i historieform, og vi skal sørge for, at de unge mennesker lærer at anvende dem, så de kan omsættes i praksis. Vore unge skal kunne huske disse historier og evangeliets sandheder, når de har allermost brug for dem.

John Greenleaf Whittier skrev malende: »... De mest triste ord, som tunge eller pen kan ytre, er disse »Det kunne have været«¹ Der er ikke noget mere tragisk for et menneske end at se tilbage på det, som kunne have været. Vi ønsker heller ikke, at dem, vi underviser, skal gå gennem livet uden at vide, at de Guds børn, uden at kende frelsesplanen og uden at vide, hvorfor de er på denne jord, hvem de er, og hvordan de bør opføre sig. Hvis de erkender denne store plan, kan de udholde alle livets prøver, og afvise den ondes brændende pile, holde ud til enden og opnå de endelige belønninger i lykkens plan.

Undervis i betydningen af og i den kraft, som kommer ved at overveje og sørg for tid i klassen til at overveje, tænke og udveksle ideer. Brug praktisk anvendelse: »Hvad betyder det for dig?« Overvej og bed. Bed de unge om at beskrive de tanker og indtryk, som kommer til dem, og deres følelser. Trosfremmede

hændelser indtræder, når børn påtager sig en rolle i undervisningen og vidner for deresigestillede. Det er meget vigtigt at have en åben samtale om vigtigheden af bøn og studium af skriften, så de unge kan hjælpe og støtte hinanden.

Det er en proces. Giv dem mulighed for at vokse og udvikle sig, mens de er sammen med jer. Vi må give dem evne til at lære fra andres fejltager, såsom en ældre bror og søster eller måske en ven, og give dem fra eksempler i skriften, så de ikke behøver at gennemgå det selv. Skrifterne fortæller om det, som sker, når vi ikke er lydige. Vore unge behøver ikke at gentage fejlene og udholde smerten.

Lær de unge at kende

At lære er ofte vanskeligere for nogle end det er for andre. Denne indlæringsfase kræver lærere, som kender deres elever og disses evne til at lære. Dygtige lærere kender ikke kun det emne, som de underviser i, men, hvad der er lige så vigtigt, de forstår deres elevers behov. Gode elever lærer af deres lærere og er villige til at blive tilrettetvist og udtrykker taknemlighed for en lærers omsorgsfulde råd. Som dygtige lærere underviser I de unge i, hvem de er og motiverer dem til at opfylde deres potentiale for evig frelse.

Find ud af, hvad der sker i de unges liv. Vi må vide, hvad der bekymrer dem, og hvad de står overfor – hvorfor de handler, som de gør, og hvorfor de siger det, som de gør.

Anerkend når et ungt menneske er rede til at bruge sin handlefrihed og har styrke til at træffe valg. En del af undervisningsprocessen er at give vore elever en forsmag og forberede dem til de udfordringer, som de kommer til at møde i fremtiden.

Ville vi ikke alle til tider gerne kunne undgå dette livs prøver og prøvelser?

Akilleus, som var en af de store helte i den græske mytologi, var helten i Homers Illiaden. Udover Homers

Dygte lærere kender ikke kun det emne, som de underviser i, men, hvad der er lige så vigtigt, de forstår deres elevers behov. Find ud af, hvad der sker i de unges liv. Vi må vide, hvad der bekymrer dem, og hvad de står overfor.

beretning om Akilleus, findes der andre fabler og folkefortællinger om Akilleus og hans mor Thetis.

I henhold til visse beretninger forsøgte Thetis at gøre Akilleus udødelig ved at dyppe ham i floden Styx. Det lykkedes hende at gøre Akilleus usårlig med undtagelse af den hæl, som hun holdt ham i. Akilleus voksede op og blev en uovervindelig og stærk kriger, der i fuld rustning ledte den græske hær mod Troja.

Akilleus' død nævnes i Homers *Odysséen*. I andre historier berettes det, at han blev dræbt af en pil, som var afskudt af Paris og med Apollons hjælp ramte ham på hans eneste sårbare sted – hælen.

Vil ikke alle forældre og alle lærere i kirken gerne kunne finde den hemmelighed, som skal til for at beskytte vore unge og gøre dem usårlige over for modstanderens brændende pile? Vi kan desværre ikke beskytte vore børn mod livets slynger og pile. Vore udfordringer, indlæringsfaringer og den modgang, som vi møder, har til hensigt at styrke os og ikke besejre eller ødelægge os.

Udvikl tro som forberedelse til at møde livets storme

Hvor vigtigt er det ikke i urolige tider, når vi prøves, at vi ikke gør noget, så vi mister Helligåndens blide overtalelse,

trøst, fred og vejledning. Disse tilskyndelser hjælper os med at træffe korrekte valg i livet og klare stormen og bringe os tættere til Gud.

Der er vores opgave at hjælpe vore unge med at forberede sig til de vigtige beslutninger, så de, når udfordringerne kommer, vil træffe kloge valg. Fordi vi ved, at de har deres handlefrihed, og at der er »modsatning i alle ting« (se 2 Nephi 2:11), er vores mål at hjælpe dem med at påtage sig »hele Guds rustning« (Ef 6:11, 13; se også L&P 27:15), så de vil være i stand til at modstå »modstanderens gloende pile« (1 Nephi 15:24; L&P 3:8; se også Ef 6:16) med »Åndens sværd« (Ef 6:17; se også L&P 27:18) og »troens skjold« (Ef 6:16; L&P 27:17) og holde ud til enden og være værdig til at stå i og leve i Gud Faderens og hans Søn Jesu Kristi nærhed i al evighed.

Skrifterne rummer mange eksempler på dem, som lærte denne lektion godt og lyttede til den stille sagte advarselsrøst. Josef flygtede fra Potifars hustru. Josef fik besked på at tage Maria og Jesus med sig og flygte til Egypten. Lehi og hans familie fik også besked på at flygte. De unge skal lære, at vi ikke kan opholde os i onde omgivelser. Jeg har alt for ofte mødt unge mennesker, som troede, at de kunne have den ene fod inden for i Babylon eller i ugudelige og verdslige forhold.

Som lærere i kirken ønsker vi mere end noget andet at vore unge oplever succes. Af og til ønsker vi det så stærkt, at vi vil forsøge at *få* det til at ske. Men vi kan ikke *vinge* vore børn til at tro. Tro kommer indefra baseret på vores ønske om at modtage den og udøve den i vores liv, så vi gennem Ånden kan opnå en vedvarende tro og vise den i gerning.

Vi forsøger ofte at bringe andre ind i evangeliet udelukkende gennem vores ønske. Det kan have stor betydning i de første faser. Men en god lærer tager dem, når vedkommende først har lært dem kendsgerningerne, og eleverne har opnået viden, et skridt dybere for at opnå et åndeligt vidnesbyrd og for at opnå den

forståelse i deres hjerte, som frembringer gerning og handling.

Det er det, som vi skal gøre, når vi tager bestik af andres forståelse med vore spørgsmål og samtaler. Vi skal gøre vores bedste for at måle, hvor hver enkelt af de unge befinder sig på vejen mod tro. I mange tilfælde ved unge mennesker ikke, hvor de står på denne rejse, før de møder modstand. Det er der, hvor de bliver prøvet. Det er årsagen til, at vi har fået dette vidunderlige skriftsted: »Og nu vil jeg, Moroni, sige noget om disse ting. Jeg vil vise verden, at tro er det, som håbes og ikke ses; modsig derfor ikke, fordi I ikke ser; thi I får intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet« (Ether 12:6).

Årsagen til, at vi beder, studerer skrifterne, har gode venner og efterlever evangeliet gennem lydighed er, så vi, når – og ikke hvis – prøvelserne kommer, er rede.

En ranchejer interviewede flere mænd til jobbet som ny formand. Det eneste, som en mand sagde, da han blev spurgt, om han kunne udføre jobbet, var: »Jeg kan sove gennem uvejret.« Kort efter at han var blevet ansat, blev det et voldsomt uvejr med stærke vindstød og styrtregn. Ranchejeren gik hen til barakken og bankede på døren. Han kunne ikke tro på, at den nye formand lå og sov derinde. Han blev vred på formanden og skældte ham ud. Formanden svarede: »Da

du ansatte mig, sagde jeg til dig, at jeg kunne sove gennem en storm.«

Da ranchejeren inspicerede ranchen fandt han, at der var sørget for alle dyrene, og at der var anbragt presentninger over alle maskiner og høstakke, bygningerne var lukkede og låst, alt var fastgjort, og der var sørget for alt. Efter at ranchejeren havde redet rundt hele natten for at

inspicere ranchen, forstod han hvad det betød at kunne sige: »Jeg kan sove gennem uvejret.«

Når vi hjælper vore unge med at udvikle tro, forbereder vi dem på stormen, forbereder dem til at møde livets uvejr og storme, som uundgåeligt kommer. Vi forbereder dem på at træffe de rette valg, men vi forbereder dem også til at holde ud til enden.

Ella Wheeler Wilcox har skrevet et indsigtfuldt digt med titlen »Skæbnens vinde«:

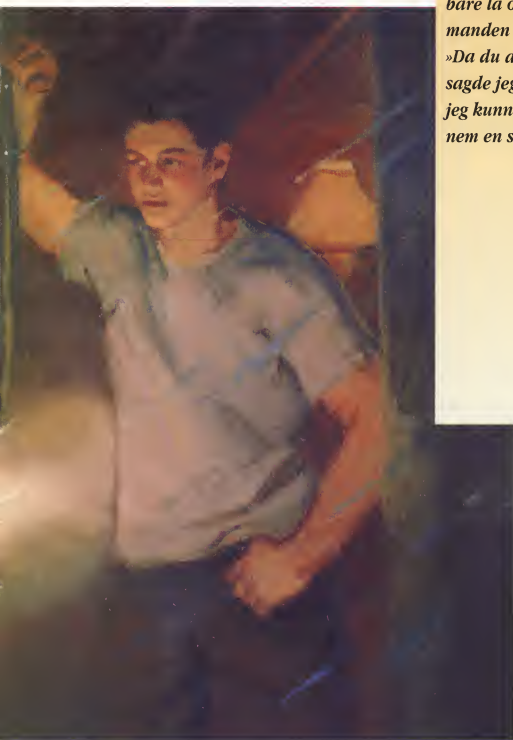
*»Et skib sejler mod øst, et andet mod vest.
De føres frem af den samme blæst.
Sejlenes placering,
og ikke vinden,
afgør, hvor vi kommer hen.*

*Som havets storme er skæbnens veje,
når vi maser frem med slid og møje.
Det er vor indstilling,
der former vort mål.
Og ej stormens skrig og skrål!«*

De turbulente storme, vil komme i de unges liv, ligesom de er kommet i vores og fortsat vil komme. At undervise de unge i, hvordan de klarer stormen, bygger på det grundlæggende, som vi underviser i: Tro på Herren Jesus Kristus, bøn, studium, overvejelse, forandring af hjertet og omvendelse.

Når stormen kommer på grund af de problemer, som de unge udsætter sig selv for ved ulydighed, kan vi undervise dem og hjælpe dem med at forstå, at de kan blive tilgivet. For som Herren siger: »Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg Herren kommer dem ikke mere i hu« (L&P 58:42).

Da styrtregnen
Dog stormene
kom, kunne
ranchejeren ikke tro,
at den nye formand
bare lå og sov. For-
manden svarede:
»Da du ansatte mig,
sagde jeg til dig, at
jeg kunne sove gen-
nem en storm.«

Et vidnesbyrd er ikke medfødt

Når vi underviser vore børn i, at de skal gå på den lige og snævre sti, som fører til evigt liv, må vi forstå, at et vidnesbyrd ikke er arveligt. Det vil sige, at vi fødes ikke med et vidnesbyrd. På samme måde videregives et vidnesbyrd ikke automatisk fra generation til generation uden eksemplet fra gode lærere, som frembringer et vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium og dets sandheder. Ånden bærer vidnesbyrdet i hjertets inderste, så der opstår en hjertets forståelse.

Det, der går i arv fra generation til generation er Israels »troende blod«, som gør det muligt for den enkelte at blive undervist og tro, og til sidst med sikkerhed kende de evangeliske sandheder.

Præsident Heber J. Grant (1856-1945) sagde, mens han var medlem af De Tolv Apostles Kvorum:

»Jeg har hørt folk sige, at børn er født arvinger til alle de løfter, som findes i den nye og evige pagt, og at de på trods af sig selv ville vokse op med en kundskab om evangeliet. Jeg vil gerne sige til jer, at det ikke er sand lærdom, og at det er i direkte modstrid med vor himmelske Faders befaling. Vi ved, at det er de sidste dage helliges ansvar og ikke en formel anmodning, men en lov, at de skal undervise deres børn:

»Og atter: Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.

Thi dette skal være en lov for Zions indbyggere og i alle dets organiserede stave.

Og når deres børn er otte år gamle, skal de døbes til deres synders forladelse og modtage håndspålæggelse.

De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren. [se L&P 68:25-28].«³

Lærere hjælper forældre i dette ansvar. Mange unge mennesker har ikke forældre, som kan undervise dem i evangeliet, så mange af dem er afhængige af deres lærere. I disse tilfælde bliver lærerens rolle afgørende, fordi læreren bliver deres eneste eksempel og hovedkilde til evangelisk viden.

Børn og unge voksne har behov for vejledning, når de studerer evangeliet, efterlever det og selv opnår et vidnesbyrd.

For unge til Herren

Enhver lærer har et inderligt ønske om at være som en engel. Det er godt, men der ligger en stor fristelse i at spille rollen som rottefænger fra Hameln og prøve at finde ud af, hvordan I kan samle dem alle omkring jer og elske dem ind i et vidnesbyrd eller føle, at hvis I bare kan blive meget populære, så kan I lede dem og være eksemplet og udgøre en forskel i de unges liv.

Skønt det til en vis grad er sandt, så er der ikke noget som er mere farligt, end når eleverne retter deres kærlighed og opmærksomhed mod læreren – på samme måde, som en nyomvendt sommetider retter sin kærlighed mod missionæren – i stedet for mod Herren. Og hvis læreren så

falder fra eller lever i modstrid med evangeliets lærdomme, så bliver eleverne helt ødelagt. Deres vidnesbyrd vakler. Deres tro nedbrydes. Den dygtige lærer er meget påpasselig med at få eleverne til at søge hen mod Herren.

Når vi først har rørt de unges liv, må vi vende dem hen mod Gud Faderen og hans Søn, vor Forløser og Frelser, Jesus Kristus, gennem bøn, studium og anvendelse af evangeliske principper.

Evangelisk kundskab er til gavn for andre såvel som for os selv. Vi skal undervise vore unge i, at al det, som de lærer om evangeliet, hæver dem til et højere niveau, hvor de kan løfte andre ved deres tro og vidnesbyrd. At forstå med hjertet er mere end blot at frelse sig selv. Gennem

Vi skal undervise vore unge i, at al det, som de lærer om evangeliet, hæver dem til et højere niveau, hvor de kan løfte andre ved deres tro og vidnesbyrd. At forstå med hjertet er mere end blot at frelse sig selv.

kundskab, trofasthed, åndelighed og styrke bliver de en større tjener.

Vi modtager ikke ophøjelsens belønning alene. Vi hjælper også vore evige fæller, vore børn, vores slægt og venner til at komme med.

Vi lever i den sidste uddeling af tidernes fylde. Præstedømmet vil aldrig blive taget fra jorden igen, mens vi forbereder os til Kristi andet komme. Ingen ved, hvornår han kommer. Vi får i skrifterne at vide, at Satan vil friste os i de sidste dage, før Frelseren kommer igen. Af denne årsag skal vore børn vide, at Gud og Jesus altid elsker dem og besvarer deres bønner. Den vished indgyder dem varig styrke.

I Romerbrevets ottende kapitel kan vi læse:

»Hvem kan skille os fra Kristi kærlighed? Nød, eller angst? Forfølgelse, sult eller nøgenhed? Fare eller sværd? ...

For jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre« (vers 35, 38-39).

Tro er en gave fra Gud. Når vi søger efter tro, vil den blive os givet. Så vil vi kunne undervise andre i, hvordan

man opnår tro og altid har troen hos sig. Tro kommer ved vores lydighed i efterlevelsen af lovene og ordinancerne. »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud« (Joh 7:17).

Må Herrens største velsignelser være med jer, når I underviser og vidner om dette storslåede værk og påvirker den næste generation af hellige og forældre. Må I have Ånden med jer til at bedømme de åndelige behov som de unge har, mens de forbereder sig på at leve i verden og ikke være af verden. Må I lytte efter deres anmodning om vejledning og være gode eksempler for dem.

Må I i jeres arbejde med at undervise påvirke de unge til at vide, at de virkelig er Guds børn. Må velsignelserne hvile over jer, så I kan elske, vise omsorg for og lede dem i retfærdighed. For på den måde, som I efterlever evangeliet i jeres liv og hjem, således vil I også undervise ved Guds Ånd. ■

Taget fra en tale til lærere i Kirkens Uddannelsessystem i Bountiful i Utah den 1. februar 2002.

NOTER

1. Maud Muller, *The Complete Poetical Works of Whitier*, 1894, s. 48.
2. James Dalton Morrison, red., *Masterpieces of Religious Verse*, 1948, s. 314.
3. »Duty of Parents to Childrens«, *Deseret Weekly*, den 2. Juni 1894, s. 753.

NODE *for* NODE *for* NODE

Myka Ugto (yderst til højre) og de andre unge (til højre) i London Ward trådte til for at hjælpe deres ward, da der ikke var andre. De lærte at spille klaver og orgel, så de kan stå for musikken ved søndagens møder.

Manitobas musikere pustede nyt liv i musikken i deres ward, da de begyndte at dele deres talenter med andre.

SHANNA GHAZNAVI

Kirkens tidsskrifter

Det lyder utrolig smukt, når alle medlemmerne i London Ward i Winnipeg i Manitoba i Canada synger salmer ledsaget af orgelmusik i deres kirkebygning. 13-årige Marvin Cardona er organist. Hvor som helst man hører musik i London Ward, finder man højst sandsynligt en af wardets unge som musiker.

Det er underligt at tænke sig, at for blot nogle få måneder siden sang wardets medlemmer uden akkompagnement, eller også spillede de nogle af Kirkens musikbånd.

Men i dag foretrækker alle, at det er wardets unge, der spiller salmerne. Andrew Cardona på 17 siger: »Alle synger faktisk i samme takt nu. Nogle gange var vi et par takter bagude [i forhold til båndet]. Man kan føle Ånden mere nu.« Jackie Fardini på 13 er enig: »Det er rarere, at der er nogen som spiller klaver, i stedet for at vi skal lytte til et bånd.«

Da London Ward blev skilt ud fra et andet ward, var der ingen inden for wardets grænser, som kunne spille godt nok til at akkompagnere forsamlingen. Så var det, at ældste og søster Heap dukkede op. De er et missionærægtepar, og de indså, at når de forlod wardet, var der ingen, som kunne spille klaver. Så de besluttede at give musikundervisning til alle interesserede.

Næsten alle de unge i wardet meldte sig. »Jeg hørte, at alle de andre havde meldt sig til lektionerne, og jeg var selv interesseret,

De unge styrker ikke alene deres ward, de styrker også sig selv, når ånden i deres tjeneste og salmerne rører deres hjerte. Til højre: Jonathan Famini. Yderst til højre: Sherri Cardona.

fordi jeg gerne ville lære at spille klaver,« siger Sherri Cardona på 15 år. »Så jeg spurgte søster Heap, og hun sagde ja.« Sherri skiftes nu med andre piger fra wardet til at spille miniorgel ved Unge Pigers forprogram.

Rheyan Famini på 17 deles med sin bror Jonathan på 14 om at spille klaver til præstedømmemøderne. »Jeg holder meget af det,« siger Rheyan. »Jeg kan spille, når der er behov for det. Når jeg tager på mission, så kan jeg spille. Salmerne styrker mit vidnesbyrd.«

De unge i wardet er ældste og søster Heap taknemlige for, at de har undervist dem. De siger, at familien Heap ikke bare

var dygtige musiklærere, men også gode venner.

Kom bare an

Jonathan havde sine egne motiver, da han tog imod undervisning fra ægteparret Heap. »Til at begynde med var jeg ikke særlig varm på ideen,« siger han. »Lige siden jeg var lille, har jeg gerne villet spille klaver, men Marvin har altid været en bedre pianist end jeg. Så jeg gav op, mens jeg var lille.«

Marvin og Jonathan er bedste venner, så de dyster venskabeligt i meget af det, de foretager sig. Da Marvin så, at Jonathan ikke var alt for begejstret for at tage imod lektioner fra

SYNG EN SALME

»Inspirerende musik er en nødvendig del af vore kirkemøder. Salmene påkalder Herrens ånd, skaber ærbødighed, forener os som medlemmer og giver os mulighed for at prise Herren.

Nogle af de største prædikener bliver holdt ved at synge salmer. Salmer opmuntrer os til omvendelse og til at gøre gode gerninger, de opbygger vidnesbyrd og tro, de trøster de livstrætte og de sørgende og inspirerer os til at holde ud til enden.

... Vi opmuntrer alle medlemmer, musikalske som umusikalske, til sammen med os at synge salmerne.«

Det Første Præsidentskabs forord, Salmer og sange, ix.

ældste og søster Heap, udfordrede Marvin ham til at gøre noget ved det. »Lad os se, om du kan hale ind på mig. Jeg vil se, hvor god du kan blive, og hvor meget du kan øve dig.«

Jonathan tog imod Marvins udfordring. »Jeg blev klar over, at jeg burde gøre noget ved det, og efter den første lektion, gik det ganske godt. Og jeg kom ind i vanen med at spille, og så begyndte jeg at blive god til det. Og jeg kan nu spille musik ganske godt, selv uden at øve mig.«

Selv om Marvins udfordring fik ham i gang, så siger Jonathan, at den egentlig grund til, at han elsker at spille, slet ikke har noget med konkurrencer at gøre. »Vi føler Ånden, når vi spiller de sange,« forklarer han. »Jeg vil gerne opfordre andre til at lære at spille klaver, at bringe musik ind i andres liv og at gøre andre glade, så deres sjæl kan glædes og trøstes.«

Hvad angår Marvin, så har han noget at se til. Han er kaldet til at spille orgel ved

nadvermøderne. Han kan spille med fodpedalerne, og han ved sågar, hvordan man bruger alle de små knapper ved siden af tangenterne, så han kan styre orglets klang. Hver uge udvælger han og wardets musikleder de salmer, som skal spilles den følgende søndag. »Jeg skal øve mig hver dag, for fire sange er faktisk ret meget,« siger han. »Og hvis de er svære, skal jeg øve mig endnu mere.«

Marvin elsker at spille. Han er enig med Jonathan i, at god musik, især salmer, simpelthen gør folk glade. Og tilføjer han: »Min søndagsskolelærer siger, at det gør, at man lever længere, for man stresser af, når man spiller klaver.«

De spiller en rolle

De unge i London Ward yder en indsats i deres ward, og de føler sig også velsignet ved deres tjeneste. Sherri siger: »Jeg synes, at det er rigtig godt, for de unge er meget mere engagerede nu, og de høster anerkendelse for deres talenter og det, de har lært.«

Og de har lært meget mere end bare at spille klaver. »Jeg har lært at organisere min tid. Jeg har lært at øve mig,« siger Myka Ugto på 16. Og hun har en opmuntring til dem, der lærer at spille klaver eller gennemgår Kirkens grundlæggende musik kursus: »Vær tålmodig. Giv jer tid til at øve, så skal det nok gå godt.« Jonathan siger: »Man skal stykke det sammen langsomt, node for node for node.«

Ligesom med alle andre talenter kræver det tid, slid og interesse at lære at spille et musikinstrument. Og til tider skal man bare stykke det hele sammen – »node for node for node.« ■

Shanna Gbaznavi er medlem af BYU 61. Ward i Brigham Young University 2. Stau.

MED KÆRLIGHED

Der var opstået en kløft imellem os. Og så indså jeg, at jeg skulle undervise min veninde i evangeliet med kærlighed.

STEFANIA POSTIGLIONE

Min veninde Roberta og jeg havde altid været fælleles om alt – lige indtil Kirken dukkede op. Vi traf missionærerne i vores fødeby i Italien og lyttede sammen til de første par lektioner. Men mens mit vidnesbyrd voksede og voksede, blev Roberta mindre og mindre interesseret. Jeg havde svært ved at vælge at blive døbt, når jeg nu vidste, at min veninde ikke ville følge mig ind i Kirken.

En aften mens jeg skimmede gennem Bibelen, faldt jeg over Matthæus, kapitel 10. Vers 34-38 ramte mig lige i hjertet:

»Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden, men sværd.

Jeg er kommet for at sætte splid mellem en mand og hans far, en datter og hendes mor ...

Og den, der ikke tager sit kors op og følger mig, er mig ikke værd.«

Ånden vidnede for mig, at jeg skulle vælge retfærdighedens vej, selv om mine venner og familie måske ikke ville forstå det. Så jeg blev døbt.

Mit venskab med Roberta ophørte ikke, men vi var ikke så nært knyttet mere. Hun kunne ikke begribe min begejstring for evangeliet, og jeg kunne ikke forstå hendes søgen efter verdslige ting, som jeg ikke længere syntes havde betydning.

Det »sværd«, som Frelseren taler om, var faldet ned mellem os. Det gjorde mig meget

ondt, men jeg begyndte også at være fordømmende over for min veninde:

Hvordan kunne hun dog forkaste noget så enkelt og smukt som evangeliet? Hun måtte være meget hårdhjertet, hvis hun ikke kunne tage imod noget så indlysende.

Roberta, der fornemmede min indstilling, blev meget defensiv. Hun brød sig naturligvis ikke om at blive betragtet som hårdhjertet. Hver gang jeg nævnte religion, skiftede hun samtalemne. Gud blev en, som vi skændtes om.

Der gik to år. En dag spurgte jeg Roberta, om hun ville rejse med mig til byen Foggia, hvor jeg skulle have min patriarkalske velsignelse. Det sagde hun ja til. Mest fordi hun ikke havde været ude at rejse længe.

Mens Roberta ventede i et andet lokale, gav bror Vincenzo Conforte mig en vidunderlig velsignelse. Bagefter var jeg så grebet af Ånden, at jeg fuldstændig glemte alt om Roberta, der må have følt sig helt ved siden af, mens hun ventede på mig. Men bror Conforte lagde mærke til hende. Da han hørte, at hun ikke var medlem af Kirken, knælede han ydmygt ved siden af hendes stol. Han så hende ind i øjnene og aflagde et smukt og stærkt vidnesbyrd. Gud levede og elskede hende, fortalte han, og gennem bøn kunne hun lære ham at kende.

Det vidnesbyrd rørte Roberta om hjertet. Og det ændrede fuldstændig den måde, hvorpå jeg betragtede det at fortælle andre om evangeliet. Med den enkle gestus havde patriarken vist mig, hvordan man virkelig er et af Guds vidner.

Nu har jeg indset, at vi kan føre vor køre til Gud, hvis vi vil tale om ham med Åndens dejlige, kærlige stemme. Gud er kærlighed, og det er i kærlighed, at vi vælger ham. På grund af sin kærlighed til os kaldte Gud Joseph Smith til at genoprette Kirken, så vi kan lære fuldkommen kærlighed. Og den, som

vi bærer vidnesbyrd om, er Jesus Kristus, Guds mest ydmyge og sagtomme Guds.

Siden jeg havde den oplevelse, er mange af mine venner kommet ind i Kirken. Min veninde Roberta overvejer endda at lade missionærerne undervise sig. Og jeg har lært noget, som jeg aldrig glemmer. Når vi vidner om Frelseren og hans evangelium, skal vi gøre det med kærlighed. ■

Stefania Postiglione er medlem af Hægrov Gren i Napoli Distrikt i Italien.

FÅ MEST MULIGT UD AF GUF

Er det tid at planlægge jeres næste GUF-aktivitet? GUF kan byde på meget godt, hvis man bare forstår, hvad meningen med GUF er. Her er nogle forslag til sjove aktiviteter.

Forbered jer på fremtiden

- Lær at lave mad, så du kan sørge for din kommende familie og lave mad på din mission. Træk på nogle dygtige kokke fra jeres ward, og husk at smage på alle de lækre retter, som I laver.
- Få en lektion om celestiale ægteskab, og skriv så i din dagbog et brev til din kommende ægtefælle. Stræb efter at tilegne dig alle de egenskaber, som du håber, at din kommende ægtefælle har.

Tjeneste

- Udarbejd en liste over pligter i hjemmet, og gå så ud og find mennesker, som gerne vil have hjælp til disse opgaver. Hvis I på forhånd usder jer nogle familier og deres behov, kan I være sikre på, at jeres tjenesteprojekt betyder noget for dem.

Efterlevelse af evangeliske principper

- Gør brug af jeres kunstneriske evner ved at gå sammen to og to og tegne portrætter af hinanden. Når I har fremvist jeres mesterværker, kan I holde en lektion om at få Kristi billede prentet i sit sind (se Alma 5:14-19).

- Afhold en »dessertlektion«. Vælg et evangelisk emne, som I gerne vil vide noget mere om, og bed et medlem af jeres gruppe om at forberede og fremlægge nogle tanker om emnet for gruppen. Sørg for at alle kender emnet på forhånd, så I alle kan tage del i samtalen og føle jer åndeligt mættet, mens I spiser jeres dessert.

Styrk fællesskabet

- Selv om du måske har kendt de unge i dit ward hele dit liv, kan du stadig lære dem bedre at kende. Leg nogle ryst-sammen-lege. Eller afhold et vidnesbyrdsrådgivning, hvori I fortæller om jeres yndlingssalmer eller -skriftsteder, og om hvorfor de betyder noget særligt for jer.
- Alle har en interesse. Lad medlemmer af jeres kvorum eller klasse give en lektion eller workshop om noget, som de holder af. Find måder, hvorpå I kan knytte en forbindelse mellem deres interesser og evangeliet.

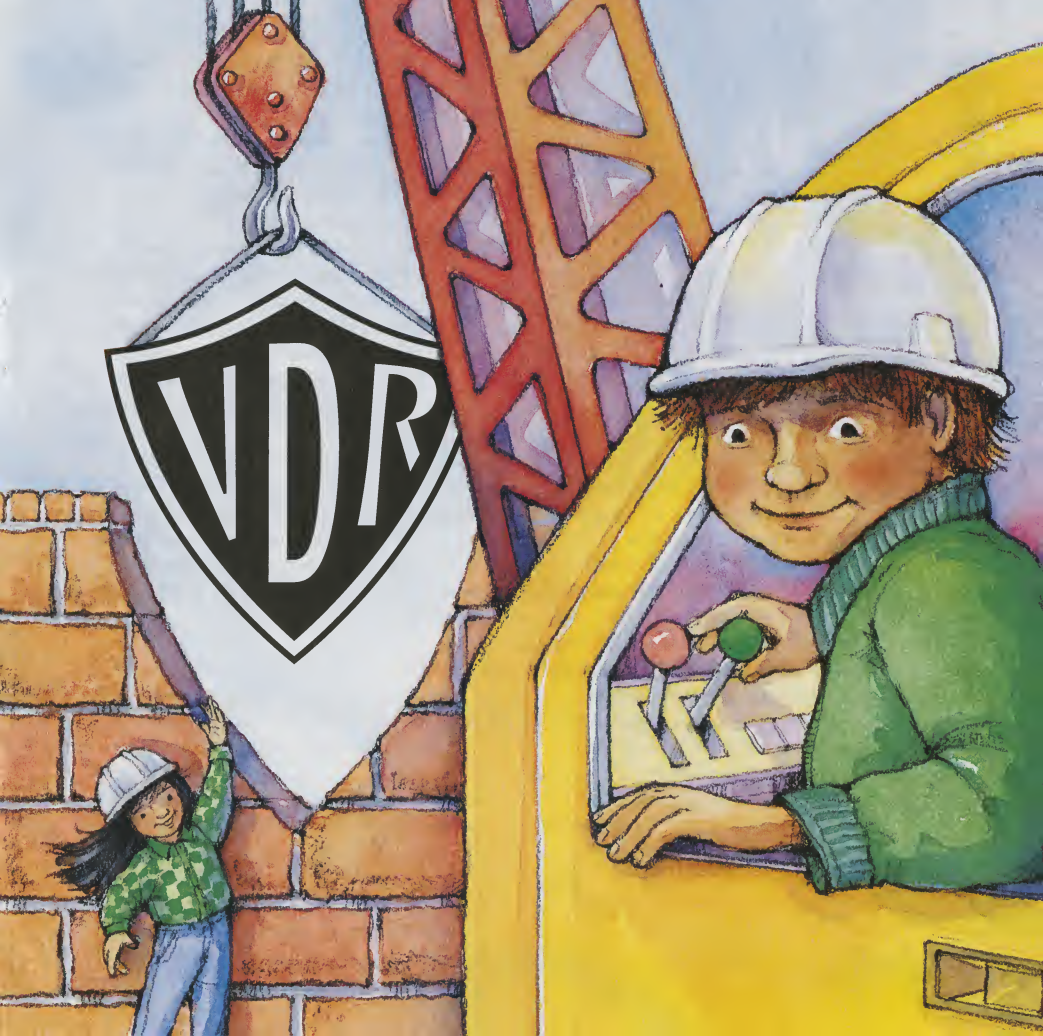
Fuldfør Personlig Fremgang og Pligt mod Gud

- Mange af ovenstående forslag kan opfylde kravene til Personlig Fremgang og Pligt mod Gud.

Føl Ånden

- Når I forbereder jer under bøn, kan hver af ovenstående forslag skabe en god ånd. Find måder, hvorpå I kan sikre jer, at Helligånden er til stede. ■

Lille Liahona

Spor i sneen

Præsident Thomas S. Monson forsikrer os om, at hvis vi vælger at tjene Herren, så har vi den bedste vejleder til at finde den rette vej.

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Løftet fra Ordsprogenes Bog indgyder os mod:

»Stol på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsig. Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier.«¹

Herren åbenbarede denne trøst: »... thi jeg vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer.«²

Walter Krause, som bor i Prenzlau i Tyskland, havde en inspirerende mission.

Efter Anden Verdenskrig var bror Krause og hans familie som så mange andre hjemløse og boede i en flygtningelejr i Cottbus, hvor de begyndte at gå i kirke. Han blev straks kaldet som præsident for Kirkens Cottbus Gren. Fire måneder efter, i november 1945, hvor landet stadig lå i ruiner, kom distriktspræsident Richard Ranglack til bror Krause og spurgte ham, hvad han ville sige til at tage på mission. Bror Krauses svar afspejler hans pligtroskab over for Kirken.

Han sagde: »Det behøver jeg slet ikke at tænke over. Hvis Herren har brug for mig, tager jeg af sted.«

Den 1. december 1945 tog han af sted med 20 Mark i lommen og et stykke tørt brød. Et af medlemmerne i grenen havde givet ham en vinterfrakke, som havde tilhørt en søn, der var faldet i krigen. Et andet medlem, som var skomager, gav ham et par sko. Med disse ting og to skjorter, to lommestørklæder og to par strømper tog han på mission.

Engang midt om vinteren gik han fra Prenzlau til Kammin, en lille landsby i Mecklenburg, hvor 46 mennesker overværede de møder, der blev afholdt. Han nåede frem længe efter mørkets frembrud den aften efter at have gået i seks timer på veje, stier og til sidst over nogle flade pløjemark. Lige inden han nåede til landsbyen, kom han til et stort, hvidt, fladt område,

hvor det var let at gå, og han nåede snart hen til et af medlemmernes hjem, hvor han skulle overnatte.

Næste morgen bankede jagtopsynsmanden på døren hos medlemmet og spurgte: »Har du en gæst?«

»Ja,« lød svaret.

Jagtopsynsmanden sagde: »Så kom ud og se hans spor.« Det store, flade område, som bror Krause var gået over, var en tilfrossen sø, og lidt forinden havde opsynsmanden hugget et stort hul midt i søen til at fiske i. Vinden havde blæst sneen hen over hullet og dækket det til, så bror Krause ikke havde kunnet se

denne fare. Hans spor gik lige forbi kanten af hullet og direkte hen til medlemmets hus, uden han havde anet noget om det. Hans rygsæk og gummistøvler var tunge, og han ville bestemt være druknet, hvis han havde taget bare ét skridt hen mod det hul, som han ikke kunne se.

Hvis nogen af os skulle føle os utilstrækkelige til at kunne klare en kaldelse til at tjene Herren, så husk på denne guddommelige sandhed: »For Gud er alting muligt.«³ ●

Fra en tale ved aprilkonferencen 2002.

NOTER

1. Ordsp 3:5-6.
2. L&P 84:88.
3. Matt 19:26.

Vælg Det Rette

1. Engelsk	a. Choisis le bien		
2. Dansk	b. Piliin ang Tama		
3. Hollandsk	c. Filifili Mea Tonu		
4. Fransk	d. Kies de goede weg		
5. Tysk	e. 옳은일을 선택하라		
6. Italiensk	f. Velg det rette		
7. Russisk	g. Conserve a Tua Rota		
8. Ukrainsk	h. Choose the Right		
9. Japansk	i. Wähle das Rechte		
10. Tagalog	j. Vælg det rette		
11. Tongansk	k. Fili ki he Totonú		
12. Finsk	l. せいぎをえらぶ		
13. Spansk	m. Haz lo justo		
14. Norsk	n. Scegli il giusto		
15. Koreansk	o. 選正義		
16. Svensk	p. Välj det rätta		
17. Samoansk	q. Выбирай истину		
18. Portugisisk	r. Выбирай правильно		
19. Kinesisk	s. Valitse oikein		

Gør det rette

VICKI F. MATSUMORI

»Gør, hvad der er ret ... I Herrens øjne« (5 Mos 6:18).

»Hvordan husker du at vælge det rette?

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles

Kvorum fortæller en historie om en dreng og hans venner, som havde fundet en pakke cigaretter: »De besluttede at gå ned i kløften ved nogle store klippefremspring og ryge ... De tændte cigaretterne, og drengen fortalte, at da han så ned på den glødende cigaret, som han holdt mellem fingrene, fik han øje på sin VDR-ring. Han slukkede hurtigt cigaretten ... Han valgte at gøre det rette, da han kom i tanker om, hvad emblemet stod for« (»Vælg det rette«, *Stjernen*, januar 1994, s. 62).

Til tider befinder vi os i lignende situationer. Vi skal vælge, hvad vi vil gøre. Heldigvis kan vi lytte til Helligåndens hvisken.

For mere end 30 år siden udtænkte Primarys ledere en måde, hvorpå man kunne hjælpe børn med at vælge det rette, så de kunne have Ånden hos sig. En ring formet som et skjold med bogstaverne VDR på minder børn om at træffe de rette valg. Børn i dag bliver også mindet om at vælge det rette, når de ser det symbol.

Vi opnår store velsignelser, når vi lytter til Helligånden og gør det rette. Ældste Perry sagde: »Jeg lover jer, at I vil opnå evigtvarende lykke, hvis I konsekvent vælger at gøre det rette« (*Stjernen*, januar 1994, s. 63).

VDR-ringe

Du kan lave VDR-ringen ved at klippe firkanten ud og folde den langs den stiplede linje. Dan en ring, som passer til din finger og lim enderne sammen. Farvelæg VDR-skjoldene og klip det ud, som står på dit eget sprog, og

lim det fast på din ring. Bagefter kan du kombinere hver oversættelse af *Vælg Det Rette* med det korrekte sprog.

Forslag til fællestid

1. *Hjælp børnene til at forstå, hvordan Helligånden kan hjælpe dem. Hæng følgende ordstrimler op: VÆRE HOS JER, LÆRER JER ALT, VEJLEDER JER I HELE SANDHEDEN, BEVIDNER FOR JER, VISER JER ALT, HVAD I SKAL GØRE, BÆRER VIDNESBYRD OM FADEREN OG JESUS KRISTUS OG HJÆLPER JER TIL AT KENDE SANDHEDEN I ALLE TING. Lad børnene slå disse skriftsteder op og læse dem højt: Job 14:16-17; Job 14:26; Job 16:13; Hebr 10:15; 2 Nephi 32:5; 3 Nephi 28:11; Moroni 10:5. Bed dem sætte skriftstederne sammen med de rigtige ordstrimler. Bed et barn om at gå uden for døren, mens et andet barn gemmer en ordstrimmel. Syng en sang om at vælge det rette, mens det første barn finder frem til ordstrimlen, ved at de andre synger højt, når han nærmer sig ordstrimlen, og lavere, når han fjerner sig fra den. Gentag proceduren med de andre ordstrimler og benvísninger. Læs 1 Kor 3:16-17. Giv børnene til udfordring at vælge det rette og holde deres legerene rene, så de kan være værdige til at have Helligåndens indflydelse.*

2. *Gennemgå Mine evangeliske standarder (se Liahona, april 1999, I8-I9) ved at dele Primary op i grupper og lade hver gruppe vælge en af standarderne, skrive den på et stykke papir og så finde på et situationsspil til den (se Undervisning, den største kaldelse, 1999, s. 165). Læg papirerne på gulvet med teksten nedad. Lad børnene skiftes til at vælge en standard ved at kaste en brik ben på det papir, de vælger. Lad den gruppe, som stod for standarden, fremføre deres situationsspil, og lad så de øvrige børn drøfte, hvordan man bedst efterlever den standard. Syng sange og salmer om at vælge det rette. ●*

En lærers omsorg

TAMRA FLAKE KRISER

En sand historie

„Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får.“ (Job 10:14).

Mandy* var min veninde i wardet, da jeg var barn. Vi gik i Primary sammen. Hun havde ingen søskende og boede hos sin mor, der sjældent kom i kirke.

Dengang blev Primary afholdt på en hverdagsfetermiddag. Engang mens vi ventede på, at Primary skulle begynde, var der nogle af pigerne fra vores klasse, som sagde noget, der gjorde Mandy ked af det. Hun begyndte at græde og gik hjem.

Da vores lærer senere råbte vores navne op i klassen, stoppede hun, da hun nåede til Mandys navn, og så

spurgte hun, om der var nogen, som vidste, hvor hun var. Der blev helt stille, og et par af pigerne vred sig i deres stole. Det tog ikke læreren lang tid at finde ud af, hvad der var sket.

Vores primarylærer lagde den lektion, som hun havde forberedt, til side og lærte os noget, som jeg aldrig har glemmt. Hun rejste sig og sagde, at nu gik vi alle sammen hjem til Mandy og sagde undskyld og gjorde det hele godt igen.

Vi var meget stille, mens vi gik de to eller tre gader hen til Mandys hus. Til at begynde med var det pinligt, da hun åbnede døren og stod der med røde og ophovnede øjne. Men vi sagde undskyld, og hun tilgav os. Vores venskaber blev fornyet, og snart havde vi alle tårer i øjnene.

Mandy vendte tilbage til Primary den dag. Hun blev ved med at komme hver uge, og forblev trofast gennem sin ungdom. Da hun blev voksen, giftede hun sig i templet med en hjemvendt missionær. I dag har hun og hendes mand en dejlig familie. De er aktive i Kirken.

Jeg er taknemlig for en primarylærer, som havde omsorg nok for os til at lære os kærlighed og omvendelse ved at tage os med ud efter et vildfarent lam. På grund af hendes eksempel fik jeg øjnene op for, hvor meget Mandy – og enhver af os – betød, ikke bare for hende, men også for vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Jeg har aldrig glemt den lektie. ●

** Navnet er ændret*

1. Bonjour! Jeg hedder Laurence. Jeg bor i en smuk by i nærheden af en storby, der er kendt for smuk kunst og arkitektur. I mit land har de fleste familier et eller to børn, så min familie på ni medlemmer vækker opsigt! Nogle medlemmer fra mit land rejser til templet i Frankfurt i Tyskland, mens andre rejser til templet i Den Haag i Holland.

2. Mit navn er Maria. Jeg bor i en landsby højt oppe i Andesbjergene. Det sprog, som jeg taler derhjemme, hedder aymara, og jeg lærer også spansk i skolen. Min familie spiser som regel kartofler til aftensmad, og jeg hjælper tit min mor med at hente vand i brønden. Mit land har et tempel i en by, der hedder Cochabamba.

3. Jeg hedder Lani. Jeg bor på en smuk ø, hvor næsten halvdelen af befolkningen er medlemmer af Kirken. Min livret består af kød og kokosmælk, som er pakket ind i taro- og bananblade. Det nærmeste tempel ligger i vores hovedstad Nuku'alofa.

4. Jeg hedder Isaac. Jeg bor i en landsby, som er omgivet af grønne skove af bananpalmer, palmetræer, nåletræer og bambus. Jeg blev døbt i en flod. De første missionærer kom til mit hjemland i 1978, og nu skal der bygges et tempel i byen Aba!

JAN PINBOROUGH

Vidste du, at der i mere end 100 lande bor børn, som er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige? Læs følgende fingerpeg, og sæt så hvert barn sammen med det land på kortet, som de stammer fra.

Over hele

ILLUSTRERET AF SCOTT GREER

5. Jeg hedder Sarah. Jeg bor i den lille by Nauvoo i Illinois ved bredden af en stor flod. Profeten Joseph Smith og de tidlige medlemmer af Kirken boede i denne by i 1840'erne. Det smukke tempel, som de byggede her, blev ødelagt af en brand, men er for nylig blevet genopbygget.

6. Jeg hedder Neil. Der bor næsten en milliard mennesker i mit hjemland, og mange af dem tilhører en tro, som kaldes hinduismen. I den store by New Delhi, som jeg bor i, er der to grene af Kirken. Min mor og far og jeg rejste til templet i Hongkong for at blive beseglet til hinanden.

7. Jeg hedder Norberto. Jeg taler to sprog, nemlig fransk i skolen og malagassisk derhjemme. Mit hjemland, som er en stor ø, er hjemsted for mange spændende dyr, som f.eks. lemuren. Da min familie rejste til Johannesburg i Sydafrika for at blive beseglet i templet, solgte min forældre vores hus for at kunne betale rejsen.

8. Jeg hedder Young-Jin. Jeg bor i en by nær ved Det Japanske Hav, og jeg elsker at lege på stranden. Jeg går i skole seks dage om ugen, og når jeg kommer hjem, husker jeg altid at tage skoene af ude ved døren. Mine yndlingshelldage er Børnenes Dag og nytårsaftnen. Jeg elsker at se templet, når vi er i byen Seoul.

e verden

HVEM BOR
HVOR?

UGUDELIGE MÆND SLÅR STEFANUS IHJEL

Jødernes ledere var bange for apostlene, så de satte Peter og Johannes i fængsel. Kong Herodes Agrippa lod apostlen Jakob henrette.

ApG 4:3; 12:1-2

ILLUSTRERET AF PAUL WANN

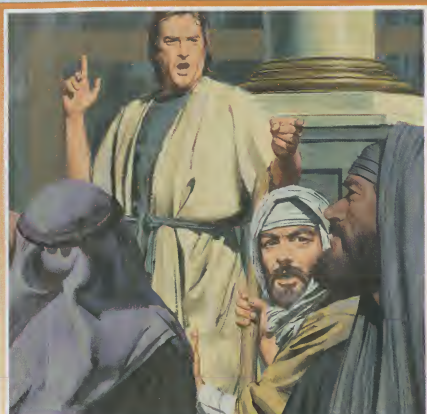
Mange farisæere troede, at miraklerne ville stoppe, når Jesus var død. Men fordi apostlene udførte mirakler ligesom Jesus, troede mange mennesker på ham og blev medlemmer af Kirken.

ApG 4:1-4, 13-17; 5:14

Apostlene kaldte andre mænd til at være med til at lede Kirken. En af disse mænd var en retfærdig mand ved navn Stefanus. Han var fyldt med Helligånden og udførte mange mirakler. Han forkyndte evangeliet for mange mennesker.

ApG 6:3-10

Stefanus fortalte jødernes ledere, at de var ugudelige. Han sagde, at de havde slået Jesus Kristus, Guds Søn, ihjel.

ApG 7:51-52

Stefanus kiggede op i himlen og så vor himmelske Fader og Jesus Kristus.

ApG 7:55-56

I vrede slæbte de Stefanus uden for byen for at slå ham ihjel. De lagde deres kapper hos en ung farisæer ved navn Saulus, som senere blev kaldt Paulus, mens de stenede Stefanus. Da han døde, bad han Frelseren om at tage hans ånd op til himlen. Og så døde han.

ApG 7:57-60

PAULUS HØRER OM JESUS

Paulus havde set folk slå Stefanus ihjel. En dag var Paulus på vej til byen Damaskus for at få flere disciple sat i fængsel.

ApG 7:58, 9:1-2

Pludselig kom et klart lys ned fra himlen og omsluttede ham. Han faldt om på jorden. Så hørte han Jesus' stemme fra himlen. Jesus spurgte ham, hvorfor han gjorde de hellige fortræd. Paulus blev bange. Da han spurgte Jesus, hvad han skulle gøre, sagde Frelseren, at han skulle gå ind i byen, hvor han ville få at vide, hvad han skulle gøre.

ApG 9:3-6

Paulus rejste sig og åbnede øjnene, men han kunne ikke se noget. Han var blind. Hans venner førte ham ind til Damaskus.

ApG 9:8-9

En discipel ved navn Ananias boede i Damaskus. I et syn fortalte Jesus Ananias, at han skulle gå hen til Paulus.

ApG 9:10-11

Ananias bar præstedømmet. Han lagde hænderne på Paulus og gav ham synet tilbage. Bagefter døbte Ananias Paulus og gav ham Helligåndsgaven.

ApG 9:17-18

Paulus blev missionær for Kirken. Han skrev mange breve. Han rejste til mange lande og forkyndte evangeliet. Og da nogle af de andre apostle blev slået ihjel, blev Paulus ordineret til apostel.

ApG 26:16-23; Rom 1:1

Vi skal til Primary

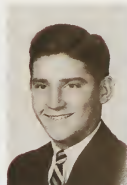
Fra en samtale med ældste Robert R. Steuer fra De Halvfjæds. Han tjener i øjeblikket i områdepræsidentskabet i det nordbrasilianiske område. Artiklen er skrevet af Hilary M. Hendricks.

*»Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget«
(Matt 18:3).*

Min familie flyttede fra Milwaukee i staten Wisconsin til Salt Lake City i Utah, da jeg var to år gammel. Mine forældre var født i Tyskland og tilhørte den lutheranske kirke, men mange af mine barndomsvenner var medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

En eftermiddag, da jeg legede med mine venner, sagde en af dem: »Vi skal til Primary. Vil du med?« Dengang blev Primary afholdt

Herover: Som syvårig; som fireårig; lige inden missionen til Brasilien; sammen med sin hustru, Margaret, og deres små børn; sammen med familien.

på hverdage. Jeg gik med. Jeg kunne lide lektionerne og at være sammen med mine venner. Jeg vidste, at min lærer holdt af mig, og primarysangene rørte mit hjerte.

Nogle uger senere spurgte primarylæreren mig, om jeg havde lyst til at høre mere om Kirken. Hun opfordrede også mine forældre til at høre på. Wardsmissionærerne kom hjem til os. Mine forældre besluttede sig for ikke at blive medlemmer af Kirken, men de kunne se, at jeg gerne ville, og de sagde, at jeg godt måtte blive døbt. Efter min dåb fortsatte jeg i Primary sammen med mine venner, men jeg kom kun nu og da til møderne om søndagen.

Da jeg blev 12 år, sagde min biskop, at jeg havde den rette alder til at blive diakon. Biskoppen forklarede, at vor himmelske Fader giver Kirken del i sin magt gennem præstedømmet. Hvis jeg holdt budene, kunne jeg handle på Jesu vegne – ved at omdele nadveren, forkynde evangeliet og en dag give præstedømmevelsignelser til mennesker, som var syge eller kede af det. Jeg ville gerne have præstedømmet og var en god dreng. Jeg sagde, at jeg nok skulle komme til søndagens møder og gøre mit yderste for ikke at gå glip af dem.

Ikke så længe efter var jeg klar til at blive diakon, og mine forældre kom til min ordination. Jeg kan huske, at jeg næste søndag omdelte nadveren for første gang. Jeg fik til opgave at give brødet til biskoppen og de andre på forhøjningen. Mens jeg var på vej op ad trappen, gik håndtaget på nadverbakken af, og bakken og brødet faldt på gulvet. Jeg havde det, som om alle mennesker i hele universet kiggede på mig. Biskoppen kom hen til mig, lagde armen om mig og hviskede: »Lad os samle brødet op og lægge det i bakken. Så kan du sidde her, indtil de er færdige med at dele brødet ud, og så kan du dele vandet om.« Heldigvis var der ingen problemer

med vandet. Biskoppens venlighed og varme gjorde, at jeg ikke følte mig flov. Jeg nærede en stor kærlighed til ham og var glad for, at han var min biskop.

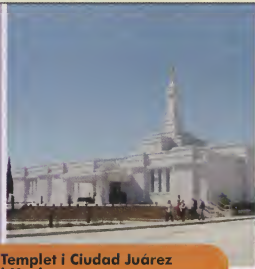
Da jeg var præst, fortalte vores vejleder os, at hvis vi holdt op med at lave skolelektioner om søndagen og i stedet studerede skrifterne, ville vi få bedre karakterer, og vi ville få et vidnesbyrd om profeten Joseph Smith. Jeg havde en stærk fornemmelse af, at hvis jeg tog imod min vejleders udfordring, ville jeg blive velsignet gennem hele mit liv. Mit studium af evangeliet har hjulpet mig til at forstå, at Joseph Smith var Guds profet og den, som genoprettede Kirken i de sidste dage.

Gennem hele min ungdom tog mine ungdomsledere sig af mig. Min mor døde, da jeg var 15, og min far var alvorligt syg, så jeg var nødt til at arbejde om natten for at tjene penge og gå i skole om dagen. Jeg ville gerne på fuldtidsmission, men jeg anede ikke, hvordan jeg skulle kunne spare op til det. Så fortalte zeldsternes kvorumspræsident mig, at kvorummet ville hjælpe mig med at betale for min mission. Jeg var lykkelig og taknemlig for, at de ville hjælpe mig med at blive missionær. Takket være deres hjælp kunne jeg tjene som missionær i Brasilien. Flere år senere tog min hustru og mine børn med mig til Brasilien, mens jeg var missionspræsident.

Jeg opfordrer jer børn i Kirken til at se, hvordan jeres ledere efterlever evangeliet. I jeres ward og grene er der mange hellige, som tror på Jesus Kristus og stræber efter at adlyde hans lærdomme. Ved at følge deres eksempel kan I vokse op og selv blive retfærdige ledere. Opøv jeres retfærdighedssans. Læg mærke til, hvad I *føler*, når I kommer i Primary. Invitér jeres venner med til kirke og primaryaktiviteter. Så kan de også høre om Jesus Kristus og komme til at elske ham, som jeg gjorde, da jeg var dreng. ●

Tempelkort

I 2003 indeholder hvert eneste nummer af *Lille Liabona* en række tempelkort. Tag kortene ud af bladet, lim dem på karton og klip dem ud. Du kan samle på kortene, så de kan minde dig om betydningen af templerne.

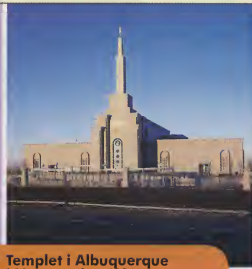
Templet i Ciudad Juárez i Mexico

Indviet den 26. februar 2000
af president Gordon B. Hinckley.

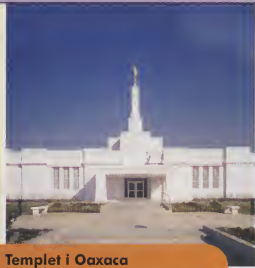
Templet i Hermosillo Sonora i Mexico

Indviet den 27. februar 2000
af president Gordon B. Hinckley.

Templet i Albuquerque i New Mexico, USA

Indviet den 5. marts 2000
af president Gordon B. Hinckley.

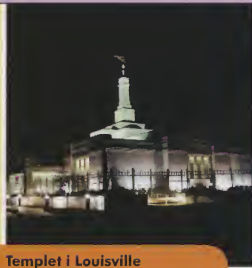
Templet i Oaxaca i Mexico

Indviet den 11. marts 2000
af president James E. Faust.

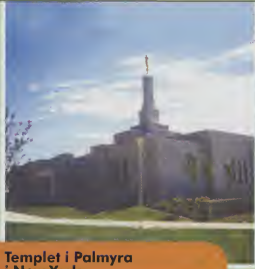
Templet i Tuxtla Gutiérrez i Mexico

Indviet den 12. marts 2000
af president James E. Faust.

Templet i Louisville i Kentucky

Indviet den 19. marts 2000
af president Thomas S. Monson.

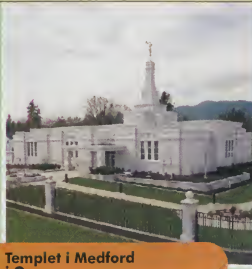
Templet i Palmyra i New York

Indviet den 6. april 2000
af president Gordon B. Hinckley.

Templet i Fresno i Californien

Indviet den 9. april 2000
af president Gordon B. Hinckley.

Templet i Medford i Oregon

Indviet den 16. april 2000
af president James E. Faust.

Bered dig på at modtage personlig åbenbaring

Udvælg under bøn skriftsteder og lærdomme fra dette budskab, der svarer til de behov, som de søstre, du besøger, har. Fortæl om dine egne erfaringer og vidnesbyrd. Indbyd dem, du underviser, til at gøre det samme.

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles

Kvorum: »Strømmen af åbenbaring afhænger af jeres tro ... Når I afprøver evangeliske principper ved at tro uden at vide, vil Ånden begynde at undervise jer. Gradvist bliver jeres tro erstattet af viden ...

Vær troende, og jeres tro bliver konstant fornyet, jeres kundskab om sandhed forøget, og jeres vidnesbyrd om Forløseren, om opstandelsen og om genoprettelsen bliver som en levende kilde, der vælder op til evigt liv« [L&P 63:23; se også Joh 4:14; Jer 2:13]. I kan da modtage vejledning om praktiske beslutninger i jeres hverdag« (»Personlig åbenbaring: Gaven, prøven og løftet«, *Stjernen*, januar 1995, s. 59).

Alma 17:2-3: »Og disse Mosisahs sønner ... havde ransagt skrifterne med flid for at kunne få kundskab om Guds ord. Men det er ikke alt; de havde hengivet sig til megen bøn og faste, og derfor havde de profetiens og åbenbarelsens ånd.«

Ældste Dallin H. Oaks, De Tolv

Apostles Kvorum: »Lad os gøre os værdige til Herrens løfte om, at vi bliver »mættet« (3 Nephi 20:8; se også 3 Nephi 18:9), når vi modtager nadveren, hvilket vil sige, at vi bliver »fyldt med Ånden« (3 Nephi 20:9). Den Ånd – Helligånden – er vores talsmand, vores vejviser, vores formidler, vores tolk, vores vidne og vores helliggører – vores ufejlbarlige vejleder, der renser os på vores vej mod evigt liv« (»At hans Ånd altid må være hos dem«, *Stjernen*, januar 1997, s. 59).

Ældste Richard G. Scott, De Tolv

Apostles Kvorum: »Ydmyghed ... gøder den personlige vækst frø. Når disse frø udvikles ved udøvelse af tro, beskæres ved omvendelse og styrkes ved lydighed og gode gerninger, frembringer de åndelighedens eftertragtede frugt (se Alma 26:22). Det fører til guddommelig inspiration og kraft. Inspiration er at kende Herrens vilje. Kraft er evnen til at udføre den inspirerede vilje« (»Lyksalighedens og ophøjelsens plan«, *Stjernen*, april 1982, s. 19).

**Sydney S. Reynolds, førstærådgi-
ver i Primaries hovedpræsidentskab:**

»Jeg er taknemlig for en lærer, som opmuntrede sine elever til at føre en dagbog over Åndens hvisken eller tilskyndelser til dem. Han lærte os at nedskrive, hvad vi

følte, og hvad der kom ud af det. Der tegnede sig et mønster« (»Miraklernes Gud«, *Liabona*, juli 2001, s. 12).

Anne C. Pingree, andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab: »Vi oplever perioder med uro og omstændigheder, hvor vi bliver nødt til at bevæge os ud af vores trygge rammer og sætte vores fulde lid til Herren. Når vi lægger frygten bag os og udøver tro på Jesus Kristus, bliver Ånden en pålidelig ven, en lærermester og en styrende kraft. Vi stoler på det løfte, som findes i 2 Nephi 32:5: »Helligånd[en] ... skal vise jer alt, hvad I skal gøre.« Helligånden lærer os også alt, hvad vi skal vide.«

- *Hvad kan vi gøre for at øge vores evne til at modtage personlig åbenbaring?*
- *Hvordan kan frygt hindre os i at modtage vejledning fra Herren?* ■

CHAD MORRIS

Selv om livet ikke altid er retfærdigt, så gør dit bedste. Herren skal nok opveje alt andet.

Når min storebror fik lov til at være længe-re oppe end jeg, eller hvis han fik mere is end jeg, så sagde jeg: »Det er ikke retfærdigt!« Dengang, og på mange andre tidspunkter, lød svaret: »Livet er ikke retfærdigt.«

I skolen syntes jeg ikke, at livet var retfærdigt. Jeg var lille – ikke bare en lille smule under gennemsnittet, men en seriøs undermåler. En dag stillede hele klassen op til fotografering efter højde. Jeg stod helt nede i enden – den korte ende.

Trods min højde elskede jeg basketball og var fast besluttet på at komme på holdet. Da en hel gymnastiksal fuld af drenge gik i gang med at vise deres færdigheder for at vinde en plads på holdet, håbede jeg, at mine mange timers træning ville give pote. Trænerne stod inde midt i salen og iagttog os og gjorde noter på deres blokke. Jeg var så lille, at jeg bare bad til, at de kunne få øje på mig.

Efter opvarmningen blæste chefræneren i sin fløjte og forklarede vores første øvelse. Han rakte mig en bold. Jeg var en af de første, der skulle dribble inde fra midten af banen og stoppe ved tre-pointlinjen og skyde. Jeg vidste,

**DET
KORTESTE**

strå

www.asics.com

»Visse af de jordiske
»hvorfor« er egentlig slet
ikke spørgsmål, men er
udtryk for vrede. Andre
»hvorfor« antyder, at prø-
velsen kunne være i
orden senere, men ikke
lige nu, som om tro på
Herren udelukkede tro på
hans tidsplan. Nogle
»hvorfor mig«-spørgsmål
stillet i stress-situationer,
kunne formuleres meget
bedre som »hvad«-
spørgsmål som fx »Hvad
kræves der af mig nu?«
Eller for at omskrive
Moronis ord: »Hvis jeg er
tilstrækkelig ydmyg, hvil-
ken personlig svaghed
kan nu blive en stærk
side?« (Se Ether 12:27).«

Eldste Neal A. Maxwell
fra De Tolv Apostles
Kvorum, »Gør brug af
Kristi forsonende blod,
Liahona, januar 1998,
s. 23.

at alle så på mig. Det mindede mine skæl-
vende hænder mig hele tiden om. Jeg stop-
pede, hoppede og kastede bolden. Jeg
håbede, at den i det mindste ville ramme
kurven. Bolden rullede rundt i ringen og
dalede ned gennem nettet.

Alt for hurtigt blev det min tur igen. Igen
fandt mit skud vej i nettet. Mit held varede
ved også i næste runde. Den tidligere midt-
banespiller fik øje på mig og besluttede at
hjælpe staklen. Han rettede alles opmærk-
somhed mod mig, når jeg skulle skyde. Hel-
digvis lykkedes mine skud stadig.

Da dagen var omme, og listen med dem,
der skulle gå videre, blev hængt op, stod mit
navn på den. Jeg havde bestået første etape
af mit personlige Mount Everest.

Efter flere dage med nerverne uden på tøjet
og mange timer morgentræning blev det tid til
en ny udtagelsesrunde. Jeg klarede også den
anden prøve. Der var kun to prøver tilbage, og
mine chancer så bedre ud, men til gengæld var
konkurrencen også blevet hårdere.

Da ugen var omme, var udtagelsesprø-
verne til ende. Jeg gjorde mit bedste for at
bevare roen, mens jeg gik hen til trænerens
kontor for at se, om jeg var kommet på hol-
det. Mit navn stod ikke på listen.

Den assisterende træner, som også var min fysiklærer, trak mig til side. »Du er en habil lille spiller. Du har masser af potentiale.« Hans komplimenter hjalp ikke på min skuffelse. »Det er ikke let at skære folk fra. Men lige nu har du ikke den rette størrelse til at spille på holdet. Måske næste år.«

Hvorfor lige mig? En af mine drømme var knust, og det var ikke, fordi jeg ikke havde trænet. Det skyldtes noget, som jeg ikke var herre over. Livet var bare ikke retfærdigt.

Hvorfor lige mig?

Selv om jeg har læst Mormons Bog adskillige gange, er det først for nylig gået op for mig, hvor uretfærdig Ammons succes kunne have virket på hans bror Aaron. De og andre nephiter drog ud for at undervise lamaniterne. Men mens Ammon forsvarede kongens dyr, blev han overvældet af

Ånden og døbte kong Lamoni og dennes folk, havde Aaron og hans kammerater problemer. Lamaniterne »havde kastet

dem ud og slået dem og drevet dem fra hus til hus og fra sted til sted, lige til de var kommet til Middonis land; og dér blev de pågrebet og kastet i fængsel og bundet med stærke reb, og de holdtes indespærret i mange dage« (Alma 20:30).

Tænk på alle de grunde Aaron havde til at sige: »Hvorfor lige mig?« Ammon oplevede stor fremgang, mens Aaron kun oplevede modgang og fængselsmure. Selv Aarons udfrielse fra fængslet

var en af Ammons succeshistorier. Livet behandlede ikke Aaron retfærdigt.

Trods denne uretfærdighed viste Aaron ikke tegn på vrede. Da han blev løsladt fra fængslet, genoptog han straks sin forkyndelse ved at spørge, hvad Herren ønskede, at han skulle gøre. Og så velsignede Herren ham. Aaron underviste og døbte Lamonis far, som var konge over alle lamaniterne, og hele hans hus.

Jeg indså, at mit liv, i mindre målestok, mindede om Aarons. Andre omkring mig nød fremgang, men af årsager, som jeg ikke selv kunne gøre noget ved, gjorde jeg

det ikke. Jeg havde et valg: Jeg kunne synke hen i selvmedlidenhed og spørge: »Hvorfor lige mig?« eller jeg kunne være tålmodig som Aaron og stole på Herren.

Jeg har erkendt, at selv om livet ikke altid er retfærdigt, så kan jeg dog kaste mine byrder på Prelsruen. Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Forsoningen vil ikke kun hjælpe os med at overvinde vore overtrædelser og fejl, men i Herrens tid vil det løse alle livets uligheder – det, der er uretfærdigt, som er en følge af omstændighederne eller andres handlinger og ikke af vore egne beslutninger« (»Jesus Kristus, vor Forløser«, *Sjernen*, juli 1997, s. 58). Mit liv bliver ikke pludselig retfærdigt, fordi jeg søger Kristus. Men når jeg stræber efter at være som han i mine uretfærdige omstændigheder, hjælper han mig til ikke at blive bitter og sågar til at elske en uretfærdig verden. ■

Chad Morris er medlem af West Jordan 44. Ward i West Jordan Øst Stav i delstaten Utah.

Sammenlignet med Ammons liv syntes Aarons bare ikke retfærdigt. Da Aaron blev løsladt fra fængslet, fortsatte han uden at kny med at prædike for lamaniterne.

Vi fandt bedstefar Pablo

RAQUEL PEDRAZA DE BROSIÓ

Min slægtsforskning gik altid i stå ved et bestemt navn. Men da min far tilfældigvis så det navn på et uventet sted, fortsatte vores søgen efter bedstefar Pablo.

Min far er født i Chaco-regionen i det nordøstlige Argentina, hvor solen bager, og folk dyrker bomuld og andre afgrøder. Naboer har kendt hinanden i generationer, og alle traditioner følges til punkt og prikke. Min fars familie boede i Villa Ángela, hvor de førte en bekvem middelklassetilværelse.

Men så, da min far var ni år gammel, blev hans forældre separeret, og min far flyttede med sin mor og sine søstre til Buenos Aires. Det var en stor omvæltning for en lille dreng, der ikke kunne forstå, hvorfor han skulle forlade sin fødeby og sine venner, og som ikke vidste, hvornår han skulle se sin far igen. Efterhånden som separationens måneder blev til år, faldede min fars erindring om sin egen far. Han havde end ikke et fotografi af ham.

Vores familie blev præsenteret for evangeliet og blev medlemmer af Kirken. Da jeg var 15, blev jeg meget interesseret i slægtsforskning. Det blev min store lidenskab at søge efter mine forfædre, og jeg blev godt bekendt med min mors side af familien. Men på min fars side standsede alle mine forsøg ved et bestemt navn: Bedstefar Pablo Pedraza.

Da min far fortalte historien om sin barndom, fik jeg et stærkt ønske om at vide mere om bedstefar Pablo. I familien begyndte vi at bede om at kunne få mere at vide om ham, så vi kunne fuldføre vores slægtshistorie. Min far ransagede sin erindring, og det lykkedes ham at komme i tanker om adressen på en ældre tante. Han skrev til hende, men hun døde, inden vi fik fat i de oplysninger, vi søgte. Vi gav ikke op, men blev ved med at bede.

En dag, da min far var på vej til arbejde, standsede den bus, han sad i, for rødt lys og kom til at holde ved siden af en postbil. Min far fik øje på flere store pakker inde i bilen, og især en af dem tiltrak sig hans opmærksomhed. På adressemærkaten stod navnet Pablo Pedraza, og der stod også anført en adresse i min fars fødeby.

Begejstret skrev min far adressen ned. Han vidste, at hans far havde været automekaniker, og han mente, at den store kasse i bilen sagtens kunne være til ham. I gennem flere år skrev vi til den adresse og udtrykte vores håb om, at vi havde fundet vores far og bedstefar. Vi skrev, at vi meget gerne ville møde ham. Men vi fik aldrig noget svar.

Så en dag fortalte min far hele historien til en god ven i vores ward. Vennen sagde: »Hvorfor tager I ikke bare derhen og finder ham?« Vi følte en vis frygt. Måske ville bedstefar Pablo slet ikke have, at vi fandt ham, eller måske var det en forkert adresse.

Men da vi havde bedt angående sagen, følte vi, at vi skulle rejse til Chaco for at lede efter bedstefar Pablo. Hele familien blev stuvet sammen i en varevogn og kørte i 28 timer. Vi kørte direkte hen til adressen fra pakken og standsede foran et pænt og velholdt hus. En mand på omkring 60 år stod uden for og vaskede sin bil. Min far tog mod til sig og steg ud for at præsentere sig og få bekræftet, om vi havde fundet den rigtige gade.

Familien kiggede forventningsfuldt på gennem bilruderne, og efter et par minutter så vi far og manden omfavne hinanden. De gjorde begge tegn til, at vi skulle

stige ud af bilen. Det var sandelig bedstefar Pablo – den far, som min far ikke havde set i 40 år!

Det var ikke noget let møde, men der herskede en kærlig ånd. Vi fandt ud af, at på grund af det elendige postvæsen i bedstefar Pablos hjemby, havde han aldrig modtaget nogle af de breve, som vi havde sendt ham gennem årene. Vi erfarede også, at han i mange år havde prøvet at finde min far, men havde selv været bange for at møde os. Vi hilste på bedstefars kone og børn og hørte om deres glæder og sorger. Vi fandt ud af, at bedstefar Pablo var en god mand, som troede på Gud. Han var en kærlig ægtemand og far og en vellidt nabo. Og vi kunne se, at han var lige så glad for at lære os at kende, som vi var for endelig at finde ham.

Nu har vi fotografier af bedstefar Pablo og de vigtigste data på ham og nogle af hans forfædre. Han døde for et år siden, og vi forbereder os på at tage til templet for at udføre ordinancer for ham og andre familiemedlemmer. Min far kan ikke skjule sin begejstring for endelig at kunne blive besejlet til sine forældre. Arbejdet med vores anetavle fortsætter.

Vi er blevet lovet, at »fædrenes hjerte [skal vendes] til deres sønner og sønnernes hjerte til deres fædre« (Mal 3:24). Vores familie blev rigt velsignet ved, at Herren førte os ved hånden, så dette løfte kunne opfyldes rent bogstaveligt. ■

Raquel Pedraza de Brosto er medlem af Chacarita Ward i Belgrano Stav i Buenos Aires i Argentina.

Daglejerne

Herren opfordrer hver enkelt af os til at overveje sine motiver for at tjene i hans rige.

ÆLDSTE HENRY F. ACEBEDO
Halvfjerdser-områdeautoritet

Mange af os har time-lønnede job. Og jo længere og hårdere, vi arbejder, desto mere forventer vi at få udbetalt. Men himmelen regner på en anden måde.

Da jeg blev medlem af Kirken i 1975, var der kun få medlemmer i Filippinerne. Siden dengang er Kirken vokset voldsomt. Der er nu næsten en halv million medlemmer i mit fædreland. Jeg har haft den ære og glæde at tjene i Herrens vingård i mange ansvarsfulde stillinger gennem disse år. Men mine mange års tjeneste rejser et spørgsmål: Er jeg berettiget til en større belønning i himlen, end et nyt medlem, som er trofast, men som kun lever nogle få år, før vedkommende går på den anden side af sløret? Frelseren har besvaret dette spørgsmål, som så mange andre, med en lignelse.

»Hvad får så vi?«

En dag, mens Frelseren var sammen med sine disciple, kom en rig, ung mand hen til Jesus og spurgte: »Mester, hvad godt skal jeg gøre for at få evigt liv?« (Matt 19:16). »Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige ... Og kom så og følg mig« (Matt 19:21), svarede Jesus. Dette svar forbløffede hans disciple. De spurgte sig selv: »Hvem kan så blive frelst?« (Matt 19:25). Jesus forstod deres

tanker og forklarede, at evigt liv er for dem, der forsøger alt for hans skyld (se JSO Matt 19:26).

»På alle apostolens vegne spurgte Peter så: »Se, vi har forladt alt og fulgt dig. Hvad får så vi?« (Matt 19:27).

Jesus svar var både et herligt løfte og en alvorlig irettesættelse. For det første forsikrede han dem om, at efter opstandelsen skulle de, apostlene, sidde på 12 troner og dømme Israels hus. Og så advarede han: »Men mange af de første skal blive de sidste, og mange af de sidste de første« (Matt 19:30), hvorpå han fortalte dem lignelsen om arbejderne i vingården.

Hver arbejder en denar

Jesus sammenlignede himmeriget med en vingårdsejer, som gik ud for at hyre daglejere. Vingårdsejeren blev enig med daglejerne om at betale dem den sædvanlige dagløn, som lå på en denar, og så sendte han dem ud i sin vingård. Senere, ved den tredje time (kl. 9.00), gik vingårdsejeren igen hen på markedspladsen og fandt andre, som stod og ventede på arbejde. Dem hyrede han også, men denne gang sagde han ikke, hvor meget de ville få. Han gik ind på at betale »hvad I har ret

UDSIT AF FOMERS DAG, AF JOHN SCOTT

Til dem, der arver det celestiale rige, har Faderen lovet, at alle, som arbejder, uanset hvornår de kaldes ind i vingården, bliver »lige i kraft, magt og herredømme«.

til« (Matt 20:4). Det gik daglejerne ind på, og de indtog deres pladser sammen med de andre arbejdere i vingården. Ved den sjette og niende time (kl. 12 og kl. 15), hyrede vingårdsejeren igen flere arbejdere. Og så en sidste gang, ved den 11 time (kl. 17.00), gik han hen på markedspladsen og hyrede nye arbejdere. Som tidligere lovede han, at betale dem, hvad der var rimeligt.

Da det blev aften, kaldte vingårdsejeren sine arbejdere sammen og begyndte med at betale dem, der kun havde arbejdet i en time. Til alle arbejdernes overraskelse fik disse en-times-arbejdere en hel dagløn. Vingårdsejeren kaldte så resten af deltidsarbejderne til sig og betalte hver af dem samme beløb, uanset hvor mange timer de havde tilbragt i vingården.

Vi kan nok forestille os, at da de, som havde arbejdet længst, så, hvad deltidsarbejderne fik, drog de den forhadte konklusion, at de ikke alene ville få det lovede beløb, men også en bonus – de havde jo trods alt arbejdet mere end nogen af de andre! Så da vingårdsejeren gav dem en denar, beklagede de sig: »De sidste dér har kun arbejdet én time, og du har stillet dem lige med os, der har båret dagens byrde og hede« (Matt 20:12).

Vingårdsejeren svarede: »Min ven, jeg gør dig ikke uret« (Matt 20:13), og han mindede dem om, at de havde fået udbetalt den lovede løn. Han stillede de mukkende arbejdere to alvorlige spørgsmål: »Eller har jeg ikke lov at gøre, hvad jeg vil, med det, der er mit? Eller er dit øje ondt, fordi jeg er god?« (Matt 20:15).

Vingårdsejeren havde da bestemt været retfærdig og godgørende mod alle dem, der havde arbejdet i hans vingård. »Sådan skal de sidste blive de første, og de første de sidste« (Matt 20:16; se L&P 121:34-40).

Vogt jer for stolthed

Mange af os har timelønnede job. Og jo længere og hårdere, vi arbejder, desto mere forventer vi at få udbetalt. Men himmelen regner på en anden måde. Når vi bliver døbt, ordineret til præstedømmet eller tager del i templets ordnaner, slutter vi pagt om at være lydige mod Gud og ære vore kaldelser. Til gengæld lover Herren, at hvis vi er trofaste, modtager vi »alt det, som min Fader har« (L&P 84:38), eller ophøjelse i Guds celestiale rige (se L&P 84:33-41). Der findes ingen højere løn eller belønning, som Herren kan tilbyde os; det er den største af alle hans gaver (se L&P 14:7).

Minder vore følelser til tider om de fordums apostle, der spurgte: »Hvad får så vi?« Mener vi, at vi har krav på en større belønning, fordi vi blev kaldet først eller har arbejdet længst? De første arbejderes tingelyst hører ikke hjemme i evangeliet. Skønt vi, mens vi arbejder, måske ikke kan begribe det fulde omfang af hans belønning, så kan vi stole på, at Herren giver os, »hvad [vi] har ret til.«

Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) advarede os mod stolthed, for den »er i bund og grund konkurrencepræget i sin natur ... Nogle stolte mennesker bekymrer sig mindre om, hvorvidt deres løn dækker deres behov, end de gør om, hvorvidt deres løn er højere end andres. Deres belønninger er at hæve sig over andre. Det er stolthedens fjendtlige indstilling.«¹

Vogt jer for mukkeri

Da jeg var i Hjemmeværnet, sagde vores befalingsmand altid: »Adlyd, før I beklager jer.« Da jeg blev medlem af Kirken, sagde jeg til mig selv, at jeg ville gøre det samme her. Når jeg bliver bedt om at tale om emnet lydighed, fortæller jeg, hvordan den filosofi har velsignet mig.

Når Herren kalder, bør vi ikke bekymre os om betalinger. Vi skal bare tage fat og gøre vores bedste. Betyder det noget, hvem der får æren? Vi bør takke Herren for muligheden for at arbejde i hans vingård.

Jeg håber, at vi aldrig mukker mod Vingårdsejeren, vor Frelser Jesus Kristus, eller mod hans tjenere – fra Det Første Præsidentskab til vore lokale ledere. Lad os huske på Herrens ord: »... enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme« (L&P 1:38).

Belønningen er den samme

Erfarne og nye medlemmer bliver rigt velsignet, når de arbejder side om side for at sikre høsten i de sidste

dage. Enhver af os bør arbejde i vores kaldelse af hele vores hjerte, sjæl, sind og styrke. Vi skal undgå at blive misundelige på andre disciples belønning eller præstationer. Når vi arbejder med øjet alene henvendt på Gud, overlader vi den eventuelle belønning eller herlighed for dette arbejde til Herrens bedømmelse.

Beretigger mine 25 års tjeneste mig til en større belønning i himlen, end et nyt medlem, som er trofast, men som kun tjener nogle få år, før vedkommende går på den anden side af sløret? Herrens svar er nej. Til dem, der arver det celestiale rige, har Faderen lovet, at alle, som arbejder, uanset hvornår de kaldes ind i vingården, bliver »lige i kraft, magt og herredømme« (L&P 76:95). Herren er en gavmild arbejdsgiver. Han betaler, »hvad [vi] har ret til.« ■

NOTE

¹ »Vogt jer for stolthed og hovmod.« *Stjernen*, juli 1989, s. 3.

Eldste Henry F. Acebedo er baldfjerdsers-områdeautoritet og tjener i Det Filippinske Område.

LAD OS TALE OM DET

1. Bed familiens medlemmer om at skrive en liste over de belønninger, som de mener, at et menneske kan opnå ved at arbejde for Herren. Læs så afsnittet »Hver arbejder en denar« og tal om, hvorfor de arbejdere, som havde arbejdet hele dagen, var utilfredse. Bær vidnesbyrd om, at Herren er en gavmild arbejdsgiver.

2. Bed et familiemedlem om at udføre en enkel, men nyttig opgave, som for eksempel at rydde op. Bed en anden om at udføre en mere krævende opgave. Tilbyd dem begge den samme løn for deres arbejde. Tal om, hvorfor det synes uretfærdigt. Læs de tre sidste afsnit i artiklen. Hvordan siger ældste Acebedo, at vi kan undgå stolthed og mukkeri?

De tidlige
apostles
ord

Kirken opbygges

»For vi er Guds medarbejdere, og I er Guds mark, Guds bygning«
(1 Kor 3:9).

Mange oplevelser har bekræftet over for mig, at vores kirke er guddommeligt ledet, og at præstedømmeledere er inspirerede, når de kalder folk.

ÆLDSTE RICHARD J. MAYNES

De Halvfjeds

Gennem hele deres virke forkyndte apostlene Peter og Paulus evangeliet, oprettede grene og underviste de hellige i deres kirkelige pligter. Deres ord og gerninger afdækker tre grundlæggende elementer, som skal være til stede for at oprette Herrens kirke:

1. Kirkens organisation og struktur skal oprettes af bemyndigede repræsentanter og i overensstemmelse med det guddommelige mønster.

2. Sande lærdomme og principper åbenbares af Gud gennem hans profeter.

3. Alle medlemmer har et ansvar for at være med til at opbygge Kirken.

Disse tre principper er stadig relevante i dag.

1. Kirkens organisation og struktur skal oprettes af bemyndigede repræsentanter og i overensstemmelse med det guddommelige mønster.

Herren indstiftede den procedure, at Kirken organiseres ved den rette anvendelse af præstedømmets nøgler og ved åbenbaring. Andre metoder anerkendes ikke af ham.

Angående overdragelse af præstedømmemyndighed sagde Paulus: »Den værdighed kan ingen selv tage, man må ligesom Aron kaldes af Gud« (Hebr 5:4). Præstedømmets magt er en gave fra Gud til dem, der er åndeligt beredte. Den gives ikke efter anmodning, som Peters møde med troldmanden Simon illustrerer:

»Men da Simon så, at Ånden blev givet ved apostlenes håndspåleggelse, kom han med penge til dem og sagde:

»Giv også mig den magt, at den, jeg lægger hænderne på, får Helligånden« (ApG 8:18-19). Peter irretesatte ham og sagde:

»Gid dit sølv må forgå og du selv med, når du tror, at du kan købe Guds gave for penge.

Du har hverken lod eller del i denne sag, for dit hjerte er ikke oprigtigt over for Gud« (ApG 8:20-21).

Man kan ikke købe præstedømmets magt eller opnå den af selviske årsager. Den skal overdrages af dem, der har myndighed til det. På samme måde overdrages kaldelser i Kirken af dem, der har myndighed til det, når de under Helligåndens indflydelse udøver deres præstedømmenøgler.

Hvis dette grundlæggende princip ikke er på plads, kunne Kirken oprettes på forskellig måde rundt om i verden, alt efter den enkeltes indstilling og lokale skikke.

Da Paulus underviste Timotheus, sagde han: »Vær ikke for hurtigt til at lægge hænderne på nogen« (1 Tim 5:22). Han vidste, at bøn, overvejelse og inspiration skal gå forud for overdragelse af kaldelser.

Mange oplevelser har bekræftet over for mig, at vores kirke er guddommeligt ledet, og at præstedømmeledere er inspirerede, når de kalder folk. En sådan oplevelse fandt

Herren indstiftede den procedure, at Kirken organiseres ved den rette anvendelse af præstedømmets nøgler og ved åbenbaring.

sted i 1997, da jeg lige var blevet kaldet som generalautoritet. En af mine første opgaver var at hjælpe ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum med at reorganisere en stav. Selv om jeg så frem til denne oplevelse, var jeg også en smule nervøs, fordi jeg var så uerfaren.

I løbet af denne reorganiseringsproces interviewede vi mange af stavens præstedømmebærere. Det stod klart, at adskillige af disse brødre var fuldt ud kvalificerede til at påtage sig ansvaret som stavspræsident. Spørgsmålet var så: Hvem af disse mænd ønskede Herren kaldet?

Efter lange drøftelser og overvejelser følte ældste Hales og jeg mig tilskyndet til at vælge en bestemt kandidat. Ældste Hales bad mig om at bede en bøn. Det, der derefter skete var en af de mest åndelige oplevelser i mit liv. Under bønnen bad jeg om at få Åndens bekræftelse. Da jeg

nævnte navnet på denne præstedømmebærer, aflagde Ånden så stærkt et vidnesbyrd om, at han var Herrens valg, at jeg knap kunne bede bønnen til ende. Ældste Hales og jeg vidste begge ved åbenbaring, at dette var den mand, som Herren havde valgt. Hvor er vi dog velsignet at være medlemmer af den kirke, som ledes ved guddommelig inspiration!

2. Sande lærdomme og principper åbenbares af Gud gennem hans profeter.

Paulus beskrev den grundvold, som Jesu Kristi Kirke hviler på: »Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge. I er de helliges medborgere og hører til Guds husstand.

I er bygget på apostlenes og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hovedhjørnesten« (Ef 2:19-20).

Peter formanede de hellige til »huske de ord, som tidligere er talt af de hellige profeter«, og han advarede om, at i de sidste dage ville mange vende sig fra dem: »... i de sidste dage vil komme spottere, som følger deres egne lyster« (2 Pet 3:2-3).

Profeter åbenbarer Herrens sind og vilje til os, så vi ikke behøver at »drives hid og did af hver lærdoms vind« (Ef 4:14). Paulus forkyndte, at hvis vi holder os værdige og værner om den åbenbarede læres renhed, modtager vi store velsignelser: »Giv agt på dig selv og på den undervisning, du giver, hold fast ved det; for når du gør det, bliver du til frelse både for dig selv og for dem, der hører på dig« (1 Tim 4:16).

Ved mødet søndag eftermiddag under aprilkonferencen 1998 sluttede præsident Gordon B. Hinckley med at bekendtgøre opførelsen af 32 nye templer. Da disse ord kom over hans læber, vidnede Helligånden for mig, at Gordon B. Hinckley var en levende profet, og at det var Herrens vilje, at de templer skulle opføres. Den samme bekræftelse fra Helligånden oplevede jeg ved aprilkonferencen

1999, da præsident Hinckley bekendtgjorde opførelsen af templet i Nauvoo i Illinois.

Herren har altid åbenbaret sin vilje og sin præstedømmemagt og -myndighed gennem sine tjenere profeterne (se Amos 3:7). Han styrer sit rige på samme måde i går, i dag og for evigt.

3. Alle medlemmer har et ansvar for at være med til at opbygge Kirken.

I 1 Korinther, kapitel 12 påpeger Paulus, at der er brug for ethvert medlem til at opbygge Kirken:

»For ligesom legemet er en enhed, selv om det har mange lemmer, og alle legemets lemmer, så, mange som de er, dog danner ét legeme, sådan er det også med Kristus ...

Et legeme består heller ikke kun af én del, men af mange ...

Øjet kan heller ikke sige til hånden: »Jeg har ikke brug for dig,« eller hovedet til fødderne: »Jeg har ikke brug for jer« ...

I er Kristi legeme og hver især hans lemmer.

Op i kirken har Gud sat nogle til at være for det første apostle, for det andet profeter, for det tredje lærere, endvidere nogle med kraft til at gøre mægtige gerninger, endvidere nogle med nådegaver til at helbrede, til at hjælpe, til at lede, til forskellige slags tungetale« (vers 12, 14, 21, 27 og 28).

Hvert medlem af Kirken er velsignet med særlige gaver eller talenter. Tænk

på, hvor vanskeligt det ville være for en biskop eller grenspræsident at bemande et ward eller en gren, hvis alle havde det samme talent. En dygtig ungdomsleder har måske andre talenter end korlederen, men begge er vigtige for wardets eller grenens funktion. Ligesom hver del af legemet er afgørende for kroppens sundhed og styrke, er hvert medlem af afgørende betydning for wardets eller grenens sundhed og styrke.

Når medlemmer villigt bidrager med deres tid og talenter til Kirken, vokser deres vidnesbyrd og deres åndelige liv

Ligesom andre profeter gennem alle uddelinger åbenbarer præsident Gordon B. Hinckley Herrens sind og vilje for os.

styrkes. I mange forskellige egne af Kirken har jeg set medlemmers tilværelse ændre sig, når de fuldt ud engagerede sig i at opbygge Kirken. To sådanne mennesker er Carlos og Rosario Casariego.

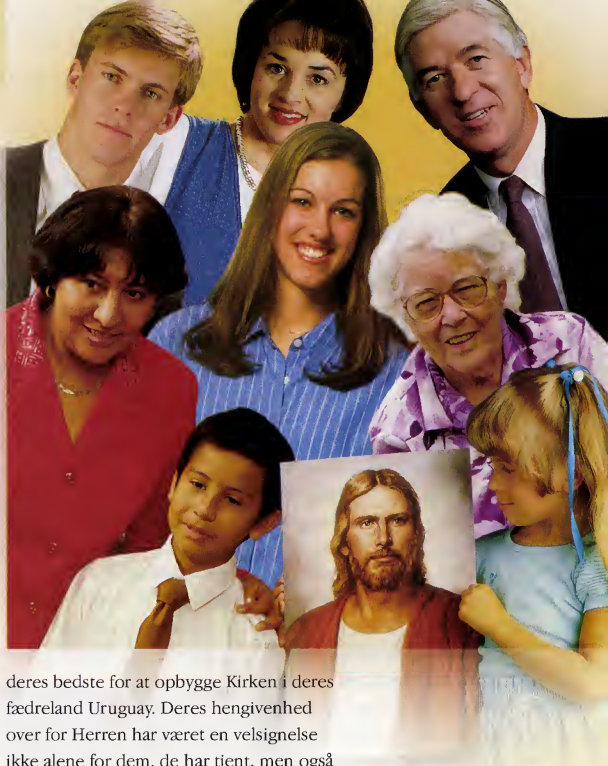
Jeg tjente som fuldtidsmissionær i Uruguay, da jeg først traf Carlos og Rosario. Dengang var de begge teenagere, og begge tog imod evangeliet og var ivrige efter at efterleve dets principper.

Carlos blev døbt i december 1970, og tre måneder senere traf han Rosario, da han blev bedt om at tale ved hendes families dåbsmøde. Efter deres dåb blev både Carlos og Rosario kaldet til at tjene blandt de unge, og de blev snart begge præsidenter for deres respektive grupper. De var blandt de første elever, da seminar- og institutprogrammet blev indstiftet i Uruguay. Desuden tjente Rosario i stavens primarypræsidentskab, og Carlos optrådte i Kirkens ugentlige tv-program *Nuestro Mundo* (Vores verden).

I 1975 planlagde Carlos og Rosario deres bryllup. Men så overværede de en regional-konference, og deres liv ændredes. Under den konference sagde præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) til de unge, at enhver kvalificeret ung mand alvorligt burde overveje at tage på fuldtidsmission, og at enhver ung kvinde skulle støtte det mål.

Carlos og Rosario besluttede, at de ville følge profetens råd. Senere samme år modtog Carlos sin kaldelse til at tjene i Uruguay-Paraguay-missionen. Rosario begyndte på en fuldtidsmission i Argentina et halvt år senere. Takket være Carlos' og Rosarios hengivne virke blev mange gode mennesker og kommende ledere døbt i Kirken.

Siden deres bryllup i juli 1981 har Carlos og Rosario fået fire børn og har tjent i adskillige stillinger i Kirken. De har gjort

deres bedste for at opbygge Kirken i deres fædreland Uruguay. Deres hengivenhed over for Herren har været en velsignelse ikke alene for dem, de har tjent, men også for dem selv. De er eksempler på gode mennesker, som fuldtud har engageret sig i at oprette en stærk kirke med mange aktive generationer i deres hjemland.

I 1 Kor 3:9 fortæller Paulus os: »For vi er Guds medarbejdere, og I er Guds mark, Guds bygning.« Samstemmende sagde Peter: »... lad jer selv som levende sten bygges op til et åndeligt hus ... der bringer åndelige ofre, som takket være Jesus Kristus er kærkomne for Gud« (1 Pet 2:5). Lad os hver især beslutte os for at gøre vores del til at opbygge hans kirke. Som en stor, nutidig profet, Brigham Young (1801-1877), har sagt: »Når vi beslutter os for at skabe et Zion, vil vi gøre det, og dette værk begynder i den enkeltes hjerte.«¹ ■

NOTE

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 113.

Alle Kirkens medlemmer har gaver og talenter, som kan bidrage til deres wards eller grens styrke. Når medlemmer giver af deres tid og talenter, vokser deres vidnesbyrd.

Min fars tapperheds- medalje

Emmanuel Fleckinger

Under den anden verdenskrigs mørke dage blev min far taget til fange af tyske soldater. Han tilhørte en gruppe franske fanger fra Alsace (som engang havde været en del af Tyskland), som manglede alt, selv de mest nødvendige fornødenheder. Mange af fangerne, især dem, som var syge, døde af sult og kulde eller simpelthen udmattelse under de lange marcher fra lejr til lejr.

Under en af disse lange og vanskelige marcher ind i Tyskland, skete der en eksplosion i et hus, som lå i nærheden af denne sørgelige skare fanger. De kunne høre rædselskrig fra dem, der var fanget inde i huset. Vagterne rykkede fangerne tættere sammen for bedre at kunne bevogte dem og hindre, at de flygtede. Men min far lyttede udelukkende til sin samvittighed, og han styrtede af sted, så hurtigt hans svage ben kunne bære ham. Uden at tænke på sin egen sikkerhed, løb han fra de vagter, der forfulgte ham og skød efter ham.

Som ved et mirakel undgik han at blive ramt, og vagterne stoppede forbløffet op, da de indså, at han var på vej ind i det brændende hus. Han dukkede snart op igen med et otte-årigt barn i favnen. Han havde hørt barnet skrike om hjælp og reddet ham, og nu overrakte han ham til de forbavsede tyske soldater. Næsten øjeblikkeligt tiltalte en officer ham i en alvorlig tone: »Er du klar over, hvad du har gjort? Du har reddet en kommende fjende.«

Min far, som var udmattet og drænet for al kraft efter sin heroiske indsats og fra de mange måneders strabadser, svarede med forbløffende sikkerhed: »Jeg så ikke en fjende. Jeg

så et menneske, et barn, som havde brug for min hjælp. Jeg gjorde, hvad der skulle gøres – og jeg ville ikke tøve med at gøre det igen.«

Han blev ført tilbage til fangerne – men med en smule mere respekt. Efter denne heltedåd blev alle fangerne behandlet en smule bedre, end de var blevet det tidligere. Det mest forbløffende ved det hele var, at da

Vagterne boldt op med at skyde, da de blev klar over, at far var på vej ind i det brændende hus. Han dukkede snart op igen med et otte-årigt barn i favnen.

denne gruppe nåede frem til lejrén, blev min far, iført sin franske uniform, tildelt en tysk tapperhedsmedalje.

Min far forstod Freiserens befaling om at »elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer« (Joh 15:12). Han døde i 1959, uden at have haft muligheden for at høre det gen-givne evangelium. Men jeg tror, at han får muligheden for det der, hvor han er nu, og han vil kunne mod-tage alle de lærdomme og velsig-nelser, som evangeliet byder på. ■

Emmanuel Flechtinger er medlem af Colmar Gren i Nancy Stav i Frankrig.

Min datters bøn

Kari Ann Rasmussen

Efter et år med svære økono-miske vanskeligheder nærrede jeg forhåbning om, at det nu begyndte at se bedre ud for min familie. Men så kom der nye problemer. Igennem et helt år havde jeg sat min lid til Herren og troet på, at alt ville ordne sig til det bedste, og at vi en dag ville kunne betragte vore prøvelser som en udvikling. Men da de nye problemer dukkede op, mistede jeg mit åndelige fodfæste. Jeg følte mig svigtet og fortabt, og jeg holdt snart op med at nærme min ånd. Selv om jeg ikke holdt op med at komme i Kirken, holdt jeg op med at bede, faste og læse i skrifterne. Jeg tog ikke længere i templet. Jeg gjorde kun en ringe indsats i min

kaldelse som primarylærer. Jeg havde mistet håbet og spekulerede på, hvorfor jeg skulle stræbe efter at leve retfærdigt, når det ikke beskyt-tede mig mod sorger.

En aften, hvor jeg lå og så fjernsyn inde i mit soveværelse, kom min tiå-rige datter ind med sit eksemplar af Mormons Bog. Hun havde læst i den, men hun sagde, at der var et ord, hun ikke kunne udtale, så jeg hjalp hende og sendte hende ud igen.

Kort efter kom hun tilbage igen og sagde, at hun havde svært ved at for-stå det, som hun læste. Jeg havde ondt af mig selv og havde slet ikke lyst til at beskæftige mig med skrif-terne. I et irriteret tonefald sagde jeg: »Samantha, gå ind og bed til din him-melske Fader og bed ham om hjælp til at forstå det, du læser.«

Min datter rørte sig ikke ud af plet-ten. Hun så roligt på mig og sagde stille: »Jeg har bedt. Jeg har en stærk følelse af, at jeg skal læse skrifterne sammen med dig.«

Jeg stirrede overrasket på hende og slukkede så for fjernsynet. Jeg klappede på sengen ved siden af mig, og hun krøb op i sengen og sammen læste vi et kapitel fra Mormons Bog. Jeg lagde ikke så meget mærke til, hvad vi læste, for jeg var forundret over min himmelske Faders påmin-delse om, at jeg skulle søge ham, når jeg havde problemer.

Efter den aften begyndte jeg igen at bede mine bønner og dagligt bruge tid på skrifterne. Jeg satte mig det mål at komme i templet mindst en gang om måneden. Og mærkeligt

nok syntes alt, hvad jeg læste om i skrifterne og Kirkens tidsskrifter at handle om de problemer, jeg stod overfor. Atter fik min sjæl næring, og jeg blev i stand til at bære mine byr-der. Jeg knælede ofte ned og bad Herren om tilgivelse, fordi jeg ikke havde stolet på ham, sådan som jeg burde. Jeg vil altid være taknemlig for en tiårig piges åndelighed og en kærlig påmindelse fra en kærlig himmel-ske Fader. ■

Kari Ann Rasmussen er medlem af Murray 10. Ward i Murray West Stav i Utah.

Fred gennem tilgivelse

Navnet tilbageholdt

Min mands bror, John*, havde fået job i en anden stat. Det var hårdt at måtte se i øjnene, at han, hans hustru Annie og deres børn skulle flytte. Vi havde tilbragt meget tid sammen og stod hinanden meget nært.

Et par måneder efter at Johns familie var flyttet, ringede min mand, Ron, for at høre, hvordan det gik med dem. De var faldet godt til og nød at bo i det nye område. Min mand havde en lille virksomhed og lod sin bror vide, at døren altid stod åben, hvis han besluttede at flytte tilbage og arbejde for ham. Her brød Johns hustru Annie ind og sagde meget bestemt, at de ikke var interesseret. Hun sagde tilsynela-dende nogle uvenlige ord om Ron og hans virksomhed.

Jeg forsøgte at undgå Annie ved bryllupsreceptionen, men da den var næsten forbi, sad jeg alene sammen med hende. Jeg så på hende, og Ånden fyldte mit hjerte.

Min mand kom hjem og fortalte mig om deres samtale. Selv om han lod, som om det ikke generede ham, kunne jeg se, at han var meget såret. Jeg blev vred og havde mest lyst til straks at ringe til Annie og sætte hende på plads.

Jeg ringede ikke, men da jeg havde lukket vreden ind, var der åbnet for en flodbølge af grimme tanker. Jeg begyndte at kigge alle Annies svagheder ud, og jeg sladrede om hende til familie og venner. Kort sagt lod jeg stoltheden slå rod i mit hjerte, mens kærligheden visnede.

Ligesom en infektion kan brede sig og forårsage smerte og nedbrydning af det fysiske legeme, kan stolthed gøre det samme ved ånden. Skønt min mand for længst havde glemt episoden, forblev mit hjerte betændt. Mine tanker kredsede om, hvor såret jeg var. Jeg var irriteret på familien og så hele tiden det værste i enhver situation. Jeg havde intet ønske om at elske og tjene andre, for jeg havde alt for travlt med at have ondt af mig selv.

Flere måneder senere hørte vi, at John og Annie kom til byen i forbindelse med et bryllup i familien. Nu blev jeg nødt til at se hende i øjnene. Jeg gruede for det, men der var ingen vej udenom. Efterhånden som brylluppet nærmede sig, blev jeg mere og mere urolig. Jeg brød mig ikke om de følelser, jeg havde næret, og jeg vidste, at det var forkert.

Jeg bad ofte Frelseren om at hjælpe mig med at overvinde mine negative følelser. Med tiden begyndte gode tanker om Annie at dukke op i mit sind.

Da jeg så hende til brylluppet, udvekslede vi overfladiske hilsener. Resten af aftenen forsøgte jeg at undgå hende, men jeg holdt øje med hende. Og mens jeg betragtede hende, gik det op for mig, hvor meget jeg savnede hende. Mit hjerte hungrede efter tilgivelsens fred, og jeg blev overvældet af kærlighed til Annie.

Da aftenens reception var ved at være forbi, sad jeg alene sammen Annie. Vi havde stadig ikke sagt et ord til hinanden siden den første hilsen. Jeg så på hende, og Ånden fyldte mit hjerte. Jeg rakte hænderne ud og rørte ved hendes kinder. Med tårer i øjnene sagde jeg: »Annie, jeg har sådan savnet dig.« Vi omfavnede hinanden og græd og nød den fred, som tilgivelse bringer.

Jeg kan ikke huske, om vi nogen sinde gav hinanden en undskyldning eller forklarede, hvad vi havde følt. Men alt det betød heller ikke noget. Det eneste, der betød noget, var den kærlighed, som vi følte, og vores ønske om at tilgive. Det var først bagefter, at jeg blev klar over, hvilken tung byrde jeg havde båret på. Stolthed er et tung og ganske unødvendigt læs. Men at føle Frelserens fuldkomne kærlighed var en dejlig glæde, som gjorde os ydmyge. ■

** Navnene er ændret.*

Et kompas i tågen

Lin Tsung-Ting

Før nogle år siden blev jeg indkaldt til tjeneste i Taiwans flådestyrker. Jeg tjente som underofficer og gruppeleder på en lodsbåd, der førte skibe ind og ud af havnen.

En tidlig forårs morgen fik mine kolleger og jeg en rutineopgave, som gik ud på at føre et skib ind i havnen. Til at begynde med var det klart vejr. Men da vi forlod havnen, løb vi ind i tæt tåge. Sigbarheden var på mindre end tre meter. Da vi

Da vi forlod havnen, løb vi ind i tæt tåge. Sigbarheden var mindre end tre meter, og vi før hurtigt vild.

aldrig havde set så tæt forårståge, blev vi meget urolige og forvirrede. Vi før hurtigt vild. Vi anede ikke, hvor vi var, eller hvor vi skulle hen.

Da jeg var den mest erfarne mand om bord og den, der var mest kendt med området, gav skipper mig ordre til at bruge skibets kompas til at finde vores kurs, føre alle tilbage til havneindløbet og afbryde missionen. Ellers kunne vi pludselig sejle på et undersøisk rev eller komme for tæt på det kommuniske Kina.

Jeg havde aldrig før været ude i en tåge, hvor vi måtte sejle på kompas, og jeg havde derfor forsømt regelmæssigt at inspicere, vedligeholde og reparere kompasset. Så da vi så desperat havde brug for at finde vores kurs på kompasset, virkede det ikke. Kaptajnen sagde meget bebrejdede: »Du har bragt os alle i fare. Vi kan støde på et rev, hvad øjeblik det skal være!«

Jeg erkendte, at han havde ret. Trist bøjede jeg hovedet og bad en stille bøn, hvori jeg bad min himmelske Fader om at tilgive mit sjuskeri og hjælpe mig med at finde ud af tågen og tilbage til molen. Da jeg havde bedt, fik jeg pludselig en idé. Jeg anbefalede skipper, at vi lagde kursen lidt om, sejlede meget langsomt og fandt kysten. Det gik han ind på, og kort efter vi havde gjort det, nåede vi frem til nogle granitklipper syd for havneindløbet og fulgte klipperne ind i havnen. Kort efter var vi sikkert i havn.

Takket være denne oplevelse ved jeg, at min himmelske Fader lytter til bønner. Jeg er taknemlig for, at trods min pligtforsømmelse, så virkede det åndelige kompas stadig, og det førte os hjem.

Nu spørger jeg ofte mig selv: Gør jeg alt, hvad jeg kan, for at berede mig på tågen? Har jeg inspiceret mit åndelige kompas? Er jeg i harmoni med Gud? Er jeg tro mod min overbevisning? Er jeg uplettet? Det er spørgsmål, som vi bør gennemgå. Hvis vi ikke gør det, kan vi støde på syndens rev og måske aldrig finde hjem, når den åndelige tåge kommer.

Jeg er taknemlig for, at min himmelske Fader har installeret en åndelig Liahona i enhver af os. Hvis vi er flittige og trofaste, kan vi stole på Helligånden. Og så kan vi sejle videre til den trygge havn og vende tilbage til vores himmelske hjem. ■

Lin Tsung-Ting er medlem af Taichung 4. Ward i Taichung Stav i Taiwan.

Selv den mindste

VÍCTOR GUILLERMO CHAUCA RIVERA

Når vi viser vore medmennesker omsorg og tjener dem, føler vi den sande glæde, som udspringer af at tjene Gud.

Det var lørdag, og der var arbejde, som skulle udføres på mit advokatkontor. Men som stavspræsident havde jeg forpligtet mig til at deltage i et tjenesteprojekt sammen med søstrene fra stavens Hjælpeforening. Søstrene skulle besøge syge børn og vordende mødre på Sergio Bernales de Collique-Comas Hospital i Lima i Peru. De ville yde åndelig støtte og uddele tæpper og legetøj, som de havde fremstillet i årets løb.

Da jeg lagde alle dagens pligter bag mig og kørte ud til hospitalet, dukkede det første af mange skriftsteder, som jeg tænkte på den dag, op i mit sind: »Hvornår så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig? Og kongen vil svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:39-40).

En varm, fredfyldt følelse skyldede ind i mit hjerte, og jeg vidste, at det nok skulle blive en særlig oplevelse. Ånden hviskede også til mig, at Herren havde kaldet mig til stavspræsident for at elske og hjælpe andre – især de syge og nødlidende. Gennem hele dagen havde jeg hele tiden vor Frelser og

Søstrene fra Hjælpeforeningen mødes med præsident Chauca for at vise omsorg på et lokalt hospital.

hans barmhjertighedsgerninger i tankerne. På vores egen beskedne måde bestræbte vi os på at være som han.

Da jeg ankom til hospitalet, blev jeg modtaget af 60 af de varmeste hjerter og 60 af de varmeste smil, jeg nogensinde har set. Og da søstrene fra Hjælpeforeningen trådte ind i hospitalet, så jeg dette triste og dystre sted fyldes med lys og glæde.

»Og Jesus velsignede dem ... og hans ansigts lys skinnede på dem« (3 Nephi 19:25).

Den første, vi besøgte, var en meget lille dreng, som havde lungebetændelse og lå i respirator. Drengens mor sad ved benenden af hans seng. »Udvis tro,« opmuntrede søstrene hende. Jeg kunne se det håb og den glæde, som hun følte, mens hun lyttede til disse gode søstres opmuntrende ord.

»Jesus sagde til dem: Tro på Gud« (Mark 11:22).

Den næste, vi hilste på, var en far, hvis lille søn var syg. Han anbragte sin søn i en kørestol, så han kunne blive fotograferet sammen med os. En af søstrene gav drengen et par blå cowboybukser, som syntes som skabt til ham. »Når jeg bliver udskrevet, skal jeg straks have dem på,« fortalte den lille dreng mig begejstret.

»Den, der har to kjortler, skal dele med den, der ingen har« (Luk 3:11).

Vi besøgte teenage-mødre, som lige havde født. En af dem var en pige på 14 år, hvis barn var dødfødt. Søstrene lagde hænderne på hendes skuldre og trøstede hende og gav

Herover: Da en lille dreng fik et par cowboybukser, der syntes som skabt til ham, sagde han: »Når jeg bliver udskrevet, skal jeg straks have dem på.« Nederst til venstre: En nyfødt dreng og hans mor modtager gaver og opmuntring fra præsident Cauca og en søster fra Hjælpeforeningen. Nederst til højre: En teenagepige, som lige har født, opmuntres af en hjælpeforenings-søsters strålende smil.

Til højre: Søster Fanny Mandujano Urquiaga (til venstre) trøster en mor, hvis barn er død.
Nederst til venstre: En kvinde, hvis datter er alvorligt syg, tager imod et eksemplar af Liahona – og et løfte om flere besøg. Nederst til højre: Niña Machado de Villa Nueva, præsidentinde for stavens Hjælpeforening i Comas Stav i Lima i Peru, giver gaver og opmuntring til en lille pige.

hende mange kloge råd. Jeg fik tårer i øjnene, mens jeg betragtede disse vidunderlige Zions kvinder, som havde skubbet deres egne mange problemer til side, for at give af det, som de havde.

»I ... er villige til at bære binandens byrder, så de bliver lette« (Mosiah 18:8).

På en stue sad en kvinde helt alene ved siden af sin datter, som lå og var hjernedød. I mange dage havde moderen boet og sovet på hospitalet, fordi hun kom udenbys fra og ikke havde andre steder at tage hen. Jeg følte mig inspireret til at sige: »Jeg er præstedømmebærer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Kunne du tænke dig, at jeg gav din datter en velsignelse?« Hun fik tårer i øjnene, og hun svarede: »Ja tak.« Aldrig for har jeg følt,

som jeg gjorde ved den lejlighed, og jeg takkede min himmelske Fader for muligheden for at bære præstedømmet og velsigne den lille pige.

»Og han ... lagde hænderne på dem og velsignede dem« (Mark 10:16).

Søstrene gav denne hårdtprøvede mor et nummer af *Liabona* og lovede at vende tilbage en anden dag.

»Jesu svarede bende: »... den, der drikker af det vand, jeg vil give ham, skal aldrig i evigbed tørste. Det vand, jeg vil give ham, skal i ham blive en kilde, som vælder med vand til evigt liv« (Job 4:13-14).

Da vores besøg var forbi, fornemmede jeg, at enhver af os, som havde været med på hospitalet den dag, var blevet et nyt menneske. Da jeg så søstrenes smukke smil, indså jeg, at når vi viser vore medmennesker omsorg og tjener dem, føler vi den sande glæde, som udspringer af at tjene Gud.

»Når I ved det, er I salige, hvis I gør det« (Job 13:17). ■

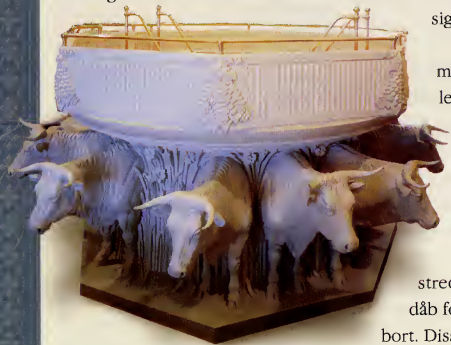
Victor Guillermo Chauca Rivera er medlem af La Mar Ward i Comas Stav i Lima i Peru.

Vidste du det?

»Bundet i himlen«

En tid kunne profeten Joseph Smith ikke mødes åbent med de hellige på grund af forfølgelse. Men den 1. september 1842 henvendte profeten sig til de hellige i et brev. Dette brev findes

nu som afsnit 127 i Lære og Pagter, og det indeholder vigtige anvisninger med hensyn til dåb for de døde.

»Sandelig, så siger Herren angående jeres døde: Når nogen af jer

lader sig døbe for de døde, skal der være en skriver til stede, og han skal være øjenvidne til jeres dåbshandlinger. Han skal høre med sine øren, så han kan vidne om sandheden, siger Herren,

at alle jeres optegnelser må være optegnet i himlen, at hvad som helst I binder på jorden, må være bundet i himlen, og hvad I løser på jorden, må være løst i himlen« (L&P 127:6-7).

De hellige var begejstrede for at kunne udføre dåb for dem, som var gået bort. Disse instrukser fra profeten hjalp dem med at føre nøjagtige optegnelser. At optegne navnene på dem, der har modtaget ordinationerne, er stadig en vigtig del af tempeltjenesten.

Test din viden

Efter fire års forberedelse drog Joseph Smith ud til højen Cumorah en tidlig morgen i september og modtog guldpladerne. Joseph begyndte så det vigtige arbejde med at oversætte Mormons Bog. Hvor meget ved du om oversættelsen og trykningen af den første Mormons Bog?

1. Joseph Smith modtog guldpladerne i september måned. Kender du datoen og året?

- a. 21. september 1822
- b. 22. september 1823
- c. 22. september 1827

2. Selvom Joseph Smith havde guldpladerne i mere end et år, så arbejdede han ikke på oversættelsen hver dag. Hvor mange arbejdsdage tog det at oversætte Mormons Bog?

- a. 60
- b. 80
- c. 100

3. Flere mennesker virkede som skrivere på forskellige tidspunkter. Hvem hjalp Joseph Smith med størstedelen af Mormons Bog?

- a. Martin Harris
- b. Oliver Cowdery
- c. Emma Smith

MEDELT FRA VENSTRE: FOTO AF DÅBSBASSINET I CARLSTON I ALBERTA, CANADA © INTELLECTUAL RESERVE, INC. GENGIVELSE IKKE TILLADT; JOSEPH SMITHS OVERSÆTTER MORMONS BOG, AF DEL PARSON, FOTO AF LORENZO SNOW, HÅNDKÆRREFAMILIEN, AF MINERVA K. TEICHERT; SLAGET OM NAUVOO, AF C. C. CHRISTENSEN, © GENGIVET MED TILLADELSE FRA BRIGHAM YOUNG UNIVERSITETS KUNSTMUSEUM, SIN BESIDDER RETTIGHEDERNE

Det skete i september

Følgende er nogle få betydningsfulde begiven-

heder fra Kirkens historie, som fandt sted i september.

17. september 1846: Ved en overtrædelse af overgivelsesbetingelserne uddrives de sidste hellige fra byen Nauvoo. Den belejring, som gik forud for overgivelsen, blev kendt som Slaget om Nauvoo.

24. september 1860: Den sidste af de ti grupper af håndkærreponierer, som vandrede over prærien i perioden 1856 til 1860, ankom til Salt Lake City.

13. september 1898: Præsident Lorenzo Snow blev indsat som Kirkens femte præsident. Han var da 84 år.

Sådan anvender du *Liahona* for september 2003

Forslag til samtaleemner

• »Undervis ved tro«, s. 10: Ældste Robert D. Hales advarer forældre og lærere om, at de ikke kan tvinge børn til at have tro. »Tro kommer indefra,« forklarer han, »og bygger på et ønske om at modtage den og udøve den.« Hvad kan vi gøre for at hjælpe børn til at få et ønske om at opnå tro? Hvordan bereder vi dem bedst på de storme, som vil komme i deres liv?

• »Selv den mindste«, s. 44: En stavspræsident fortæller om nogle hjælpeforeningsstres besøge på et lokalt hospital. Han sammenligner deres oplevelser med bestemte passager fra skriften. Tal om, hvordan historier fra skrifterne kan inspirere jer til at tjene andre. Du kunne måske udvælge et bestemt skriftsted og bruge det som mønster for et tjenesteprojekt i familien eller klassen.

• »Spør i sneen«, s L2: Læs sammen med klassen den historie, som præsident Monson fortæller. Drøft betydningen af udtalelsen: »For Gud er alting muligt«

(Matt 19:26).

Emner i dette nummer

L = *Lille Liahona*

Apostle	36, L10, L12
Besøgslærerinder	25
Familieaften	48
Forberedelse	25
Handlefrihed	L4
Helligånden	10, 40, L4
Indføring i fællesskabet	22, L14
Jesus Kristus	2, 32, 44, L12
Kirkekaldelser	36
Kirkens historie	47
Konvertering	L12, L14
Kærlighed	30, 40
Lederskab	48
Lignelser	32
Lydighed	L4
Missionering	L2
Modgang	26, 40
Mormons Bog	47
Musik	18
Nye Testamente	2, 32, L10, L12
Omvendelse	40, L6
Patriarkalske velsignelser	22
Primary	L4, L14
Profeter	36
Pålidelighed	8
Skriftstudium	2, 26, 40
Slægtshistorie	30
Stolthed	32, 40
Templer og tempeltjeneste	47, L16
Tjeneste	18, 32, 36, 44
Tro	10, 40, L2, L10
Undervisning	10, 48, L6
Unge	10, 18, 24
Venskab	8, 22, L6
Verdensomspændende kirke	L8
Vidnesbyrd	2, 10
Åbenbaring	25

Fra distributionscentret

Vidste du, at *Historier fra Mormons Bog* (katalognr. 35666 110), en bog for familier med mindre børn, kan fås på mange forskellige sprog? Denne udgivelse indeholder illustrerede historier fra Mormons Bog. Disse er fortalt i et enkelt sprog for små læsere eller forældre, som vil læse historierne for deres børn. Disse illustrerede historier kan også bruges til Fællestid eller lektioner til familieaften. Kontakt dit lokale distributionscenter eller dine wards- eller grensledere angående bestilling og priser.

Kristus kaller to disciple, af Gary E. Smith

»Da Jesus gik langs Gallilæas Sø, så han to brødre, Simon kaldet Peter og hans bror Andreas, i færd med at kaste net i søen; for de var fiskere. Han sagde til dem: »Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere.« (Matt 4:18-19).

Efter Frelserens samtale med den samaritanske kvinde ved brønden (på forsiden) og bans forkyndelse af lignelsen om den barmhjertige samaritaner (herover), modtog apostlen Peter sit eget vidnesbyrd om, at »han i et hvilket som helst folk tager imod den, der frygter ham og over retfærdighed« (ApG 10:35). »Den nye pagt er -en bedre pagt«, fordi så meget overlades til hjertets og sindets hensigter og Helligåndens tilskyndelser. Denne forædling af sjelen er en del af den solide stålkonstruktion, som udgøres af et personligt vidnesbyrd om Jesus Kristus. Hvis Helligåndens kraft ikke vidner for hjertet og sindet, kan der ikke findes noget vidnesbyrd.« Se præsident James E. Faust, »Garant for en bedre pagt«, s. 2.